

De Vier Vragen Beantwoord

*Een vergelijkende studie van de islām
en het christendom over:*

— *De Verlossing* —

— *Monotheïsme* —

— *De liefde voor God en Gods liefde voor de mensheid* —

— *Het Licht van de Stichters van het christendom en de islām* —

door

Ḥaḍrat Mirza Ghulam Ahmad

Hervormer van de 14^e eeuw *hidjrah* en Beloofde Messias
Stichter van de Ahmadiyya Beweging in de Islām

Vertaald door

mevr. drs. M. van der Kleij

Eindredactie:

Mr. A.S. Hoeseni en ing. H. Drost B Ed

Stichting Ahmadiyya Isha‘at-i-Islam (Lahore)

Oorspronkelijke Oerdoe-titel

Sirajuddin 'Īsa`i ke tjar swalon ka djawab, juni 1897

In het Engels uitgegeven door

Ahmadiyya Anjuman Isha`at Islam Lahore, USA

onder de titel *The Four Questions Answered*, 1996

Nederlandse uitgave

© MMXVI Stichting Ahmadiyya Isha`at-i-Islam

Keppelerstraat 265, 2562 VM Den Haag, Nederland

E-mail: info@moslim.org

Website: www.moslim.org en www.moslim.nl

Alle rechten voorbehouden

All-Publicaties

De *Ahmadiyya Anjuman Isha`at Islam* (de Ahmadiyya Beweging voor het verspreiden van de Islam) is gesticht in Lahore, Pakistan, in 1914 door de prominente volgelingen van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad. Zij ontleent haar bestaansrecht aan het bevorderen van een liberaal, tolerant en vredig beeld van de islam, zoals dat beschreven is in de Heilige Koran en blijkt uit het leven van de Heilige Profeet Mohammed (v.z.m.h.). Zij heeft een grote hoeveelheid hoog aangeschreven literatuur over de islam doen verschijnen in vele talen, en heeft afdelingen en leden in diverse landen.

ISBN: 978-90-5268-061-3

Inhoudsopgave

Inleiding	1
De vier vragen beantwoord	5
Het Eerste Antwoord: <i>Verlossing</i>	6
Het Tweede Antwoord: <i>Monotheïsme</i>	32
Het Derde Antwoord: <i>De liefde voor God en Gods liefde voor de mensheid</i>	56
Het Vierde Antwoord: <i>Het Licht van de Stichters van het christendom en de islām</i>	63

Inleiding

De wederkomst van Christus is een geloof dat de twee grootste godsdiensten ter wereld – het christendom en de islām – gemeenschappelijk hebben. De meeste moslims geloven evenals de christenen dat de profetieën over de wederkomst van Christus verwijzen naar de fysieke terugkeer van de oorspronkelijke Christus. Echter in het India van de negentiende eeuw was er een religieuze heilige, *ḥaḍrat* Mirza Ghulam Ahmad (1835–1908) geheten, die er aanspraak op maakte de Beloofde Messias uit de profetieën te zijn. Hij bewees vanuit de Korān en andere geschriften dat Jezus gestorven was en verklaarde, op basis van van God afkomstige geopenbaarde kennis, dat het graf dat bekend staat als het graf van *Yuz Asaf* in Srinagar, Kasjmir, in werkelijkheid dat van Jezus is.¹ Hij stelde dat de profetieën over de wederkomst van Christus niet letterlijk genomen dienden te worden, maar slechts verwezen naar de komst van een persoon naar de spirituele gelijkenis en uitmuntendheid van Jezus Christus. Hij maakte er aanspraak op dat God aan hem geopenbaard had dat hij die persoon was – de Beloofde Messias. *Ḥaḍrat* Mirza Ghulam Ahmad richtte een Beweging op die door de Ahmadiyya Anjuman Isha‘at Islam Lahore vertegenwoordigd wordt.

1. Zie bijvoorbeeld *Jesus in Heaven on Earth* door Khwaja Nazir Ahmad, 1952, en *Jesus died in Kashmir* door A. Faber Kaiser, 1977.

Zodra *ḥaḍrat* Mirza Ghulam Ahmad er aanspraak op maakte de Beloofde Messias te zijn, werden hij en zijn volgelingen geconfronteerd met een stortvloed aan verzet en vervolging. De meerderheid van de moslims, die gewacht hadden op de authentieke Jezus, beschuldigden hem ervan dat hij aanspraak maakte op het profeetschap, hetgeen een gruwel is voor moslims die geloven dat de Profeet Mohammed (mogen de vrede en zegeningen van Allāh met hem zijn) de laatste van de profeten is. *Ḥaḍrat* Mirza Ghulam Ahmad heeft gedurende zijn hele leven ontkend dat hij aanspraak maakte op het profeetschap en heeft herhaaldelijk zijn vaste geloof in het laatste profeetschap van de Profeet Mohammed bevestigd. Hij wees andere moslims op de inconsistentie van hun geloof in het laatste profeetschap van de Heilige Profeet Mohammed, terwijl zij tegelijkertijd wachtten op de terugkeer van de Profeet Jezus.

Verscheidene jaren na de dood van *ḥaḍrat* Mirza heeft zijn zoon, Mirza Bashir-ud-Din Mahmud Ahmad de beschuldigingen van zijn vaders tegenstanders bevestigd door te beweren dat zijn vader inderdaad een profeet was. Dit was een aanval op de zuivere principes van de islām en het afstand nemen van de leerstellingen van *ḥaḍrat* Mirza. Op basis hiervan splitste de door *ḥaḍrat* Mirza opgerichte Beweging zich in tweeën. De ene groep, onder leiding van *ḥaḍrat* Mirza's zoon, die negentien jaar oud was toen zijn eerbiedwaardige vader stierf en vijftientig jaar oud was ten tijde van de splitsing in 1914, bleef in Qadian, de stad van *ḥaḍrat* Mirza's voorvaderen. Zij werden bekend onder de naam *Qadiani's*. De andere groep omvatte *ḥaḍrat* Mirza's meest intieme metgezellen, die een leven lang door hem onderricht waren, en de overtuigingen van hun spirituele mentor maar al te goed kenden. Zij vonden de ketterse aanspraken van *ḥaḍrat* Mirza's zoon onverdraaglijk en vertrokken vanuit Qadian naar Lahore, waar zij de *Lahore Ahmadiyyah Beweging* oprichtten om het werk van hun Leider voort te zetten.

Gedurende zijn hele volwassen leven, schreef *ḥaḍrat* Mirza Ghulam Ahmad zeer veel over religieuze onderwerpen in het Arabisch, Perzisch en Oerdoe. Zijn literaire vaardigheden en kennis van religies werd zelfs erkend door degenen die zijn tegenstanders waren. In het India van die dagen werd de islām hevig aangevallen door de christelijke missionarissen en zendelingen die probeerden bekeerlingen te maken door de islām en de Profeet Mohammed aan te vallen. *Ḥaḍrat* Mirza's hart bloedde, wanneer hij over deze valse aanklachten hoorde. Bijgevolg verdedigde *ḥaḍrat* Mirza in veel van zijn geschriften de islām tegen deze beschuldigingen en verplaatste hij de strijd naar het territorium van de christelijke missionarissen en zendelingen door de irrationaliteit van de christelijke overtuigingen aan te tonen.

In 1897 legde een voormalige moslim die zich tot het christendom bekeerd had met de naam Robert Sirajuddin, die later naam zou maken als professor aan het Forman Christian College in Lahore, vier vragen aan *ḥaḍrat* Mirza Ghulam Ahmad voor. Deze vragen omvatten de onderwerpen verlossing, monotheïsme, de liefde voor God en Gods liefde voor de mensheid, en het licht van de stichters van het christendom en de islām. *ḥaḍrat* Mirza's antwoorden werden in een boekje in het Oerdoe gepubliceerd dat *Sirājuddin 'Īsā'ī ke t̄jār swālon kā d̄jawāb* heette (De vier vragen van de christen Sirajuddin beantwoord). In dit boek wordt een Nederlandse vertaling van de Engelse vertaling van de oorspronkelijke tekst in het Oerdoe gepresenteerd.

Er bestaan eerdere Engelse vertalingen van dit boek. Zo heb ik er een van een onbekende vertaler. Zijn vertaalstijl, zoals hij in de inleiding verklaart, is “een zo letterlijk mogelijke vertaling” te geven, “waarvan de intentie is aan de lezer het idioom en de werking van een groot meesterbrein te presenteren”. Ik vond het werk moeilijk te lezen en besloot een nieuwe vertaling van de tekst in

het Oerdoe te maken. Hoewel ik mij op een paar plaatsen verlaten heb op de bestaande vertaling, is dit mijn eigen werk, en ben ik als enige verantwoordelijk voor eventuele fouten of tekortkomingen in de vertaling.

Ik zou hier graag mijn spirituele mentor, de *Amīr* (Hoofd) van de Lahore Ahmadiyya Beweging, *ḥaḍrat* Dr. Saeed Ahmad Khan, willen bedanken, wiens aanmoediging mij de motivatie gegeven heeft om te werken voor de religie van Allāh.

Hamid Rahman

Ahmadiyya Anjuman Isha‘at Islam Lahore, USA

All-Publicaties

De vier vragen beantwoord

Een christelijke gentleman uit Lahore, Sirajuddin geheten, heeft mij een vragenlijst toegezonden met vier vragen en mij gevraagd deze te beantwoorden. Ik beschouw het als bevorderlijk in het algemeen belang deze vragen en mijn antwoorden daarop te publiceren, die dan ook hieronder worden weergegeven.

All-Publicaties

1. Verlossing

Vraag: *Volgens het christelijk geloof kwam Christus naar de wereld uit liefde voor de mensheid en om zichzelf terwille van deze mensheid als offergave aan te bieden. Kan de missie van de Stichter van de islām in gelijke termen beschreven worden? Of kan zijn missie beschreven worden in woorden die woorden als ‘liefde’ en ‘offer-gave’ zelfs overtreffen?*

Het antwoord

Wat er hier werkelijk gevraagd wordt is of de Korān een voorbeeld geeft van een vervloekt offer voor de verlossing van zondaars dat gelijk is aan het offer dat Jezus gebracht zou hebben. Volgens het christelijk geloof is Jezus Christus uit liefde voor zondaars op deze aarde verschenen. Hij nam de vloek van hun zonden op zich en werd vervolgens voor deze zonden gekruisigd. De vragensteller vraagt vervolgens dat, als de Korān niet een zelfde voorbeeld geeft, hij dan een betere methode biedt voor de verlossing van de mensheid.

De weg naar verlossing volgens de Korān loopt niet via een vervloekt offer

Om te beginnen, meneer Sirajuddin, wordt er in de Korān nergens een voorbeeld gegeven van een vervloekt offer. Het druist tegen het principe van de Korān in dat de zonden of vloek van één persoon op een andere persoon worden overgedragen, en de kwestie van de overdracht van de zonden van miljoenen mensen op één

persoon dient zich simpelweg nergens aan.

De Heilige Korān verklaart expliciet: “Dat geen drager van een last de last van iemand anders draagt” (53:38). Volgens de leerstellingen van de Korān vormen daden de basis voor beloning en straf.

Alvorens ik een uitleg ga geven over de leerstellingen van de Korān betreffende verlossing, beschouw ik het van essentieel belang de dwalingen in het christelijke dogma bloot te leggen. Dit zal de vergelijking vergemakkelijken voor diegenen die een vergelijkend onderzoek wensen te doen naar de christelijke en moslim leerstellingen inzake verlossing.

De toeschrijving van een vervloekte dood aan Jezus is pervers

Het christelijke dogma luidt dat God de mensheid zo zeer liefhad dat Hij de zonden van overtreders, ongelovigen en boosdoeners overdroeg op Zijn geliefde Zoon, Jezus, als onderdeel van een plan voor de verlossing van de mensheid. Jezus werd aldus vervloekt door de zonden van de mensheid en aan het vervloekte kruis genageld om de aarde van de vloek van de zonde te bevrijden. Dit dogma is in ieder opzicht pervers en schandelijk. Vanuit het standpunt van rechtvaardigheid is een dergelijke daad overduidelijk een wrede daad. Het menselijk geweten komt in opstand tegen het idee dat een onschuldige persoon gestraft zou worden voor de verdorvenheid van criminelen. Vanuit het gezichtspunt van de spirituele filosofie en ook van de realiteit van de zonde is dit dogma misleidend. Zonde is in feite een vergif dat gecreëerd wordt wanneer iemand zichzelf afsnijdt van de onderworpenheid aan God, Zijn liefde en Zijn gedachtenis. Zoals een ontwortelde boom, die van zijn voedingsstoffen is afgesneden, langzaam verdort en zijn groene gebladerte verliest, zo verdort ook een mens die afgesneden is van de liefde voor Allāh, wanneer de zonde hem overweldigt. God heeft drie middelen gegeven om een einde te maken aan de spirituele verdorring van de mens.

Drie waarborgen tegen zonde

De drie waarborgen tegen zonde zijn:

1. De liefde voor God.
2. *Istighfār*, hetgeen letterlijk betekent het verlangen om zonde te onderdrukken of te bedekken. In de hierboven gegeven analogie van de boom, bestaat er altijd hoop op nieuw gebladderte, als de boom stevig geworteld is. (Voor iemand die vergeving door Allāh nastreeft, bestaat de hoop op een nieuw spiritueel leven.)
3. *Taubah* oftewel berouw, hetgeen impliceert dat men krachtig naar het levenselixir op zoek gaat door zich tot Allāh te wenden, dat men zich inspant om in Zijn nabijheid te komen, en zichzelf uit het web van zonde losmaakt door deugdzaam daden te verrichten. Werkelijk berouw is niet slechts een verbale belijdenis van zonde, maar een verandering tot deugdzaam gedrag, waarin alle deugdzaam daden verricht worden om de kracht van het berouw te vergroten. Aldus is de essentie van het berouw het verlangen om dicht bij God te komen. Gebed is ook berouw, omdat wij ook door het gebed de nabijheid van God zoeken. Toen God dan ook aan de mens het leven schonk, noemde Hij diens geest *Rōḥ*, hetgeen betekent dat deze waarlijke vreugde en troost ontleent aan het aanvaarden, beminnen en het zich onderwerpen aan God, en noemde Hij diens ziel *nafs*² vanwege de gelijkenis ervan met God. Het ware geluk van de mens ligt in de liefde voor God. Iemand die God liefheeft is als een stevig gewortelde boom in een tuin. Zoals de boom water opzuigt uit de

2. De betekenis in het woordenboek van *nafs* is “het werkelijke ding zelf”.

aarde en dit gebruikt om zich te bevrijden van giftige dampen, zo zuigt ook de mens die in nauwe verbinding staat met God, het water van Gods liefde op en ontwikkelt daarmee het vermogen zich te bevrijden van het vergif van de zonde. Hij ontvangt zuiver spiritueel voedsel van God, gedijt, ontbloeit en brengt goede vruchten voort. Zij die niet in God geworteld zijn, zijn niet in staat dit levengevende water te verwerven. Zij verdorren geleidelijk, uiteindelijk verliezen zij hun bladeren en blijven nog slechts de verdroogde, lelijke takken over. Aangezien deze dorheid van de zonde een gevolg is van de scheiding van God, bestaat het simpele tegengif, waarvan de natuurwetten getuigenis afleggen, uit het aangaan van een hechte band met Hem. Hiernaar wordt door God verwezen, wanneer Hij verklaart in de Korān:

“O ziel in rust,

Keer terug tot jouw Heer, zeer vergenoegd (met Hem),
zeer welbehagend (voor Hem),

Dus treed toe tot Mijn dienaren,

En treed Mijn Tuin binnen!” (89:27–30)

Het enige tegengif voor zonde is de liefde voor God

Kortom, de enige wijze waarop men zich van zonde kan ontdoen, is door de liefde voor God. Bijgevolg doven alle deugdzaamheden die aan Zijn liefde ontspringen de vlammen der zonde, omdat zij een stempel van authenticiteit drukken op de liefde van de mens voor God. De eerste fase van deze liefde is God zodanig te aanvaarden dat Zijn genoegen vóór al het andere komt, met inbegrip van iemands eigen leven. Deze eerste fase komt overeen met de toestand van een pas geplante boom. De tweede fase is die van de *istighfār*, hetgeen betekent dat men Gods bescherming vraagt opdat men niet van Hem gescheiden wordt, want iemand die van God is afgescheiden is een makkelijke prooi voor menselijke zwakheden.

Deze fase komt overeen met de fase waarin de boom met kracht de aarde binnendringt en zich stevig in de grond wortelt. De derde fase is die van *taubah* oftewel berouw, welke overeenkomt met de fase waarin de boom zijn wortels tot bij het water uitstrekt en dit begint op te zuigen. In filosofische zin is de oorsprong van de zonde erin gelegen dat men zich ver van God bevindt, en vandaar dat de bevrijding van de zonde afhankelijk is van het opnieuw opbouwen van een relatie met God. Het is werkelijk naïef om te denken dat iemands zelfmoord een verlossing van zonde kan zijn.

Een weerlegging van het geloof van het Zoenoffer

Het is werkelijk belachelijk dat iemand zijn eigen hoofd zou verwonden uit sympathie voor de hoofdpijn van een ander of zelfmoord zou plegen om een ander te redden. Ik geloof niet dat er ook maar één verstandig persoon ter wereld is die een dergelijk gedrag als een daad van menselijk medegevoel kan classificeren. Zonder twijfel is menselijk medegevoel verdienstelijk, en het verduren van een beproeving om een ander te redden is een daad van grote moed. Maar is het gedrag dat aan Jezus toegeschreven wordt de juiste manier om dergelijke beproevingen te dragen? Indien Jezus geen zelfmoord gepleegd had, maar als ieder ander rationeel mens geleden zou hebben om degenen die dit nodig hadden troost te brengen, zou de wereld baat gevonden hebben bij zijn persoon. Kijk eens bij wijze van analogie naar een dakloze arme man die het zich niet kan veroorloven een huis te bouwen. Als een metselaar dan medelijden heeft en een paar dagen, zonder daar geld voor te vragen, veel werk verzet, om voor de arme man een huis te bouwen, dan verdient een dergelijke bouwer inderdaad lof, omdat hij die dakloze persoon geholpen heeft. Als in plaats daarvan de metselaar uit medeleven met de arme man zijn hoofd zou verwonden, dan bereikt hij daar niets mee voor de dakloze man. Ongelukki-gerwijs zijn er maar heel weinig mensen in deze wereld die rede-

lijke middelen toepassen om het doel te bereiken goed te doen voor anderen en zich over hen te ontfermen. Als het waar is dat Jezus zelfmoord pleegde vanuit een geloof dat zijn dood de mensen zou redden, dan is zijn toestand meelijwekkend en komt zijn gedrag veeleer in aanmerking voor geheimhouding dan voor openbaarmaking.

Het christelijk geloof in het zoenoffer is betreurenswaardig vanwege het gebrek aan respect voor Jezus dat daaruit blijkt. In feite geeft de christelijke natie, door de vastlegging van dit grondbeginsel, blijk van een groter gebrek aan respect voor haar profeet dan enige andere natie ooit jegens haar profeet of boodschapper be-toond heeft. Volgens de christelijke filosofie heeft het geloof dat Jezus uit liefde voor de mensheid naar deze wereld kwam en zijn leven hiervoor opofferde, alleen betekenis, indien men gelooft dat Jezus vervloekt werd door de zonden der mensheid en aan het vervloekte kruis gekruisigd werd. Aldus maakt het integraal deel uit van het christelijk geloof dat Jezus vervloekt werd, zelfs als dat maar voor drie dagen was, en indien Jezus niet beschouwd wordt als zijnde vervloekt, wordt ook het geloof in zijn offergave en de daaruit voortvloeiende verlossing onderuit gehaald. De volledige bovenbouw van dit dogma is gebaseerd op de vervloekte Jezus. We hebben dan ook al eerder verwezen naar het offer van Jezus als zijnde een vervloekt offer. De vloek werd door de zonde veroorzaakt, en de vloek leidde tot de kruisiging. Wat echter wél vastgesteld moet worden is of een rechtschapen mens op enige wijze als vervloekt beschouwd kan worden.

De christenen beschouwen Jezus als vervloekt, ook al was het slechts voor drie dagen of korter dan dat, maar dit is een ernstige dwaling, omdat de term 'vervloekt' de innerlijke conditie van de vervloekte persoon veronderstelt. Iemand wordt vervloekt genoemd wanneer hij zich afkeert van en een vijand wordt van God.

Het Arabische woord *la'in* (vervloekt) is dan ook de naam van Satan en de term *la'nah* (vervloekt) betekent uit een relatie gestoten te worden waarin men begunstigd werd. Het woord 'vervloekt' wordt gebruikt voor iemand wiens hart ver is afgedwaald van de onderworpenheid aan en de liefde voor God, en in werkelijkheid is zo iemand een vijand van God geworden. Alle lexicografen aanvaarden dit als de betekenis van het woord *la'nah* (vervloekt).

De implicaties van de vervloeking van Jezus

Volgens deze gevestigde betekenis is het zo dat wanneer men zegt dat Jezus vervloekt was dit betekent dat hij de staat van onderworpenheid aan, liefde voor en kennis van God achter zich liet en een mikpunt voor Zijn toorn werd. Het betekent dat Jezus in de vervloekte periode afvallig en opstandig en verwant aan de duivel werd, hetgeen resulteerde in wederzijdse vijandigheid en boosheid tussen hem en God. Een dergelijk geloof met betrekking tot Jezus maakt hem praktisch een kompaan van de duivel. Niemand, behalve een zeer slecht persoon, kan er een dergelijk geloof op nahouden over een rechtschapen Profeet.

Aangezien dus is aangetoond dat het geloof dat Jezus vervloekt was onjuist is, volgt hieruit dat een geloof in het vervloekte offer ook vals is, en louter een verzinsel van een paar onwetende personen. Indien verlossing slechts bereikbaar is door eerst van Jezus een boze, satanische rebel te maken, moge dan een dergelijke verlossing vervloekt zijn. Het zou beter zijn dat de christenen de hel aanvaarden dan dat zij een beminde van God in een duivel veranderen. Wat jammer dat deze mensen zich op een dergelijk absurde en goddeloze redenering verlaten hebben. Enerzijds beweren zij dat hij de zoon van God is, Zijn afstammeling en deel uitmakend van Hem, anderzijds brandmerken zij hem als een duivel omdat hij vervloekt is, een eigenschap die kenmerkend voor de duivel is. *La'in*, hetgeen 'vervloekt' betekent, is de naam van de duivel en

vervloekt is degene die een afstammeling van de duivel is, deel van de duivel uitmaakt en zelf een duivel is. Aldus waren er volgens het christelijke geloof twee facetten van Jezus, het ene goddelijk, het andere satanisch. In de satanische fase absorbeerde hij de duivelse kenmerken van rebellie, boosheid en vijandschap jegens God, en daarbij versmolt zijn persoon met de duivel. Ik vraag u, meneer Sirajuddin, eerlijk te verklaren of deze zogeheten missie van Jezus ook maar in de verste verte spiritueel of rationeel is. Bestaat er een geloof dat erger is dan de bewering, louter omwille van het bereiken van verlossing, dat een rechtschapen persoon van God ongehoorzaam was aan Hem, Zijn vijand was, en een duivel? Waarom zou God, die Almachtig en Vol van Genade is, een dergelijk vervloekt offer nodig hebben?

Is de verlossing door middel van een vervloekt offer te vinden in de joodse geschriften?

Verder bewijs tegen de waarheid van het dogma van het vervloekte offer wordt geleverd door dit te bekijken in het licht van de vroegere joodse geschriften. Kennelijk zou er in de Thora en andere Boeken van de joden sprake moeten zijn van een vervloekt offer, als de enige weg die er voor God openstond voor de verlossing van de mensheid die via het vervloekte offer was, in overeenstemming waarmee Hij een zoon voortbracht die de vloek van alle zondaars op zich nam en gekruisigd werd. Geen redelijk mens kan accepteren dat God Zijn eeuwige weg van de verlossing steeds veranderd zou hebben, waarbij hij één wet in de Thora gaf, een andere in de Evangeliën, een andere in de Korān en weer andere aan profeten die naar mensen elders in de wereld gezonden werden.

Zelfs het meest gedetailleerde onderzoek van de joodse geschriften onthult geen vermelding van het dogma van het vervloekte offer. Ik heb bijgevolg brieven geschreven aan verscheidene joodse religieuze geleerden en hen gevraagd onder ede de leerstellingen

in de Thora over verlossing aan te geven, en of er een gebod bestaat dat zegt dat men moet geloven in het zoenoffer en het offer van Gods zoon. Deze joodse geleerden hebben geantwoord dat de leerstellingen in de Thora met betrekking tot verlossing volledig overeenkomen met die welke in de Korān worden aangetroffen. Zij hebben geschreven dat de Thora herhaaldelijk benadrukt dat de weg naar verlossing daarin gelegen is dat men zich wendt tot God, berouw betracht, lagere begeerten beheerst, terwille van God goede daden verricht, en al Zijn wetten, regels en geboden nauwgezet volgt. Alle heilige profeten van God, zo stelden zij, hebben deze leer opgelegd en wanneer men hiervan afdwaalt, wordt men door God gestraft. Naast hun gedetailleerde antwoorden hebben mijn joodse correspondenten mij zeldzame en waardevolle boeken over dit onderwerp toegezonden, geschreven door hun befaamde geleerden. Ik heb deze boeken en brieven in mijn bewaring en zij liggen ter inzage voor eenieder die dit wenst. Het is mijn intentie een veelomvattend boek te publiceren dat deze getuigenissen bevat.

Het betaamt een rationeel en onbevooroordeeld persoon te onderzoeken waarom de joden dit dogma geheim zouden houden en zich er standvastig tegen zouden verzetten, indien zij over eerdere kennis zouden beschikken dat Gods voorbestemde methode om de mensheid te verlossen via het offer van Zijn vervloekte Zoon, Jezus, liep. Opeenvolgende profeten hebben de joodse leerstellingen opnieuw doen herleven, en Mozes heeft de Thora publiekelijk uiteengezet voor honderdduizenden mensen. Hoe is het dan mogelijk dat de joden deze leer, aan hen doorgegeven via opeenvolgende profeten, hadden kunnen vergeten, terwijl hen de opdracht gegeven was de geboden van God uit het hoofd te leren, de leer aan hun kinderen te onderrichten en deze op hun deuren, kozijnen en kokertjes te schrijven? Is het denkbaar en kan iemand in alle eerlijkheid beweren dat alle sekten van de joden, ondanks deze voorzorgsmaat-

regelen, dit dierbare dogma verloren hebben waar hun verlossing van afhing? De joden hebben niet alleen heden ten dage, maar van oudsher verkondigd dat het dogma van de verlossing in de Korān hetzelfde is als het dogma van de verlossing in de Thora. Dit was hun getuigenis toen de Korān werd geopenbaard en dit is hun getuigenis vandaag de dag, zoals blijkt uit de brieven en boeken die zij me hebben toegezonden.

Er is absoluut geen reden waarom de joden het dogma van het vervloekte offer zouden verbergen, als zij erover geïnformeerd waren geweest. Het is niet ondenkbaar dat zij in twijfel hadden kunnen trekken dat Jezus de voorbestemde zoon van God was, en dat verordineerd was dat zijn kruisiging tot verlossing zou leiden. Zij hadden kunnen argumenteren dat dit niet de echte zoon van God was wiens offer tot verlossing zou leiden en dat de echte zoon later zou verschijnen. Het is echter ondenkbaar dat alle sekten van de joden dit dogma, dat in hun Boeken aanwezig was en dat opeenvolgende profeten hadden doen herleven, totaal zouden ontkennen. De joden, hun Boeken en hun geleerden zijn allemaal toegankelijk en als iemand enige twijfel heeft over de waarheid van de bovenstaande bewering, laat hem dan niet aarzelen navraag te doen.

Is de getuigenis van de joden niet noodzakelijk voor een intelligent iemand die op zoek is naar de waarheid in dezen? Zijn de joden dan niet de eerste getuigen van de Thora en degenen die deze door de eeuwen heen uit het hoofd hebben geleerd? Er bestaat geen greintje bewijs, hetzij in de eerder geopenbaarde, van generatie op generatie doorgegeven leerstellingen, hetzij in de latere geopenbaarde leerstellingen, dat een nederig man tot God gemaakt werd en dat vervolgens gezegd werd dat hij zowel van God als van de Satan afkomstig was. Hoe zouden mensen van zuivere inborst een dergelijk irrationeel en verachtelijk dogma kunnen aanvaarden?

Kan het geloof in het vervloekte offer iemand van de zonde bevrijden?

De absurditeit van het dogma van het vervloekte offer is duidelijk. Het druist in tegen de oude leerstellingen van de Thora, zoals deze via opeenvolgende generaties werden doorgegeven. Het omhelst de overdraagbaarheid van zonden. Het beweert dat een rechtschapen persoon vervloekt, verlaten en van God afgesneden werd, en verwant aan de duivel werd. Niettegenstaande deze duidelijke tekortkomingen moet het dogma toch onder de loep genomen worden om te zien of er voor de aanhangers enig voordeel uit voortkwam omdat zij erin geloofden. Schuwden zij de zonde of werden hun zonden vergeven?

De feiten logenstraffen iedere aanspraak dat een geloof in dit dogma iemand van zonde weerhoudt en morele zuivering bevordert. Volgens het christelijk geloof, geloofde David in de Verlossing door Jezus. Men beweert echter ook dat David, volgend op dit geloof (wij zoeken bescherming bij Allāh voor deze woorden), een onschuldige man doodde,³ overspel pleegde met de vrouw van de vermoorde man,⁴ staatsgelden verduisterde voor zijn persoonlijke behoeften, honderd vrouwen huwde, en iedere dag op hoogst aanmatigende wijze zondigde, terwijl hij die zonden tot zijn laatste dagen bleef herhalen. Als het vervloekte offer van Christus mensen ertoe kan brengen op te houden met zondigen, dan zou David niet zo door en door zondig hebben moeten zijn als men van hem beweert. Ook pleegden volgens de christelijke overlevering drie vrouwen van Jezus' voorgeslacht van moederszijde overspel.⁵ Het is duidelijk dat als een geloof in het vervloekte offer interne zuivering teweegbrengt, deze vrouwen van Jezus' eigen voorgeslacht deze

3. II Samuel, 12:9

4. II Samuel, 11:4

5. Matteüs' genealogische tabel van Jezus, en het Oude Testament met de verwijzing naar Tamar, Rahab en Bethsheba, die wij echter verwerpen.

schandelijke zonden niet begaan zouden hebben. Ook de discipelen van Jezus, begingen, zelfs na tot hun geloof gekomen te zijn, schandelijke zondige daden. Judas Iscariot verkocht Jezus voor dertig zilverlingen, en Petrus vervloekte hem driemaal openlijk, terwijl de rest van de discipelen het hazenpad koos. Het is duidelijk dat het een grote zonde is een profeet te vervloeken. Om nog maar niet te spreken over de wijdverspreide gewoonte van ontucht en drankmisbruik in de westerse beschaving. In een van mijn eerdere artikelen heb ik verwezen naar nieuwsverslagen uit Europese kranten over de overspeligheid van veel befaamde christelijke geestelijken. Duidelijk blijkt uit al deze gebeurtenissen dat het geloof in het vervloekte offer niet in staat is de mens van de zonde te bevrijden.

Het dogma van het vervloekte offer opent de sluisdeur van de zonde

Een tweede aspect van dit dogma is dat een geloof in het dogma resulteert in vergeving van alle zonden, zelfs als er geen bevrijding van zonde bereikt wordt. Een dergelijk geloof geeft verdorven mensen totale vrijheid om zich op iedere wijze die zij wensen te keren tegen eigendommen, het leven en de eer van vreedzame burgers, zoals via moord, diefstal, valse getuigenissen en verduistering. Een simpel geloof in het vervloekte offer kan dan deze gruwelijke zonden tegen deze onschuldige personen wegwassen en de daders in staat stellen van hun gestolen goed te genieten. Ook kunnen overspeligen blijven leven in de onzuivere staat van overspel en louter door toe te geven dat zij geloven in het vervloekte offer zichzelf behoeden voor verantwoordelijkheid ten overstaan van God. Het is duidelijk dat dit zo niet kan zijn. Alleen de verdorvenen begaan deze gruwelijke zonden en verschuilen zich vervolgens achter het vervloekte offer”.

Naar het schijnt begon zelfs Paulus te vermoeden dat dit geen geschikt geloof was. Vandaar dat hij opmerkte:

“Want wij weten dat Christus, nu hij uit de doden opgewekt is, niet meer sterft; de dood is geen meester meer over hem.

Want de dood die hij gestorven is, is hij met betrekking tot de zonde voor eens en altijd gestorven; maar het leven dat hij leeft, leeft hij met betrekking tot God.”⁶

De bovenstaande uitspraak suggereert dat het offer van Jezus voor de eerste zonde geldt en dat Jezus geen tweede keer gekruisigd kan worden. Deze uitspraak brengt Paulus echter in grote problemen. Als het waar is dat het offer van Jezus slechts voor de eerste zonde geldt, dan volgt daar bijvoorbeeld uit dat de Profeet David voor eeuwig verdoemd zal zijn. Volgens de christenen pleegde hij overspel met Uriah's vrouw en liet hij haar tot het einde van zijn leven zonder Gods toestemming in zijn huis wonen. Deze vrouw behoort tot het geslacht van Maria aan moederszijde en is een grootmoeder die enkele generaties is verwijderd van Jezus. Daarnaast had David ongeveer honderd vrouwen, hetgeen volgens de christenen niet geoorloofd is. Deze zonden werden niet eenmaal begaan, maar werden dagelijks herhaald.

Aangezien het vervloekte offer geen immuniteit tegen het begaan van zonde impliceert, volgt hieruit dat er ook onder de christenen velen zijn die blijven zondigen, d.w.z. personen die na hun eerste zonde zondigen. Volgens het door Paulus bepaalde principe, zijn zonden die na de eerste keer herhaald worden onvergeeflijk en hun bestraffing is eeuwige verdoemenis.

We hoeven niet ver te gaan in onze zoektocht naar een voorbeeld, meneer Sirajuddin, kijk alleen eens naar uw eigen situatie. De heer Sirajuddin, die oorspronkelijk een moslim was, aanvaardde de zoon van Maria eerst als de zoon van God en werd gedoopt in

6. Romeinen 6:9, 10.

het geloof van het vervloekte offer. Vervolgens kwam hij naar Qadian en bekeerde hij zich opnieuw tot de islām, na bevestigd te hebben dat hij zich overhaast had laten dopen. Hij begon de moslimgebeden te verrichten en erkende vele malen ten overstaan van mij dat hij nu de absurditeit van het dogma van het zoenoffer begreep en dit als onwaar beschouwde. Na zijn terugkeer uit Qadian werd hij opnieuw gestrikt in de valstrik van de christelijke missionarissen en zendelingen en bekeerde hij zich andermaal tot het christendom. Meneer Sirajuddin zou hierover eens moeten nadenken. Nadat hij in het christendom gedoopt was, verbrak hij zijn belofte en handelde hij in woorden en daden tegen het christelijk geloof. Dit is volgens het christelijk geloof een doodzonde, en krachtens de woorden van Paulus is deze zonde, nadat hij voor een tweede maal begaan is, onvergeeflijk, omdat dat om een tweede kruisiging vraagt.

Men zou hiertegen kunnen inbrengen dat Paulus het oftewel bij het verkeerde eind had of gewoon loog toen hij het dogma van het zoenoffer beperkte en dat in feite een geloof in het vervloekte offer alle zonden tenietdoet. Indien dit argument aanvaard wordt, dan zal een dergelijk geloof dat geen verantwoordelijkheid kent voor enige zonde, waaronder diefstal, overspel, leugens, moord en verduistering, de voedingsbodem zijn voor zondigheid. Het zal dan zeer terecht zijn dat de rechtshandavingsinstanties een garantie van goed gedrag zullen eisen van de volgelingen van een geloof dat deze overtuiging kent.

Aangezien deze openlijke uitnodiging tot zondigheid noodzakelijkerwijs verworpen dient te worden, is het enige redmiddel terug te keren naar het eerste argument dat iemand die in het vervloekte offer gelooft morele zuiverheid en bevrijding van zonde zal verwerven. Er is echter reeds aangetoond dat dit argument onjuist is, en weerlegd werd met behulp van voorbeelden van de

christelijke geschriften over de zogeheten zonden van de Profeet David, de grootmoeders van Jezus en de leerlingen van Jezus. We hebben ook nieuwsverslagen over de zondige gewoonten van een aantal christelijke geestelijken vermeld. Bovendien zijn alle goed geïnformeerde personen zich volledig bewust van de verdorven morele conditie van de westerse beschaving.

Indien iemand, ondanks de bovenstaande redenering, om een argument te berde te brengen, het heilige leven van een christen citeert, wat is dan de garantie dat de persoon feitelijk vrij van zonde is? Veel schurken, verduisteraars, echtbrekers, schaamteloze dronkaards en atheïsten leiden oppervlakkig gezien een leven van schijnbare zuiverheid, maar van binnen zijn deze mensen als grafkelders die niets anders bevatten dan weerzinwekkende skeletten en botten.

Alle volkeren kennen goedaardige en kwaadaardige personen

Het zou onjuist zijn ervan uit te gaan dat alle personen bij sommige volkeren geneigd zijn tot goedheid en bij andere tot slechtheid. Door God bepaalde natuurwetten zorgen ervoor dat alle naties met beide soorten mensen bedeed worden. Ieder volk heeft zijn deel van onvriendelijke, immorele, kwaadaardige en slechte personen, net zoals het zijn deel kent van morele en vrome personen met een nobele inborst en een goed karakter. Er bestaat geen volk dat niet aan deze natuurwet onderworpen is, of het nu gaat om hindoes, parsi, joden, sikhs, boeddhisten of zelfs degenen die tot de zogeheten lage kasten van India behoren. Naarmate volkeren zich ontwikkelen qua beschaving en cultuur, begint hun morele stelsel eer, kennis en waardigheid te benadrukken. Dit creëert een omgeving waarin personen met een fundamenteel goede aard in de gemeenschap erkend worden om hun vroomheid en nobele karakter en een rolmodel worden voor anderen. Geen enkel volk is verstoken van dergelijke personen.

Tenzij een natuurlijke geneigdheid tot goedheid reeds in een persoon aanwezig is, zal een loutere bekering tot een andere godsdienst dit niet teweegbrengen, omdat de instinctieve aard van de mens die door God geschapen is niet verandert. Alle oprechte zoekers naar de waarheid zullen moeten toegeven dat de natuur mensen een fundamentele aard toebedeelt en dat de godsdienst slecht een kader verschaft voor de juiste controle en het juiste gebruik van deze aard. Zo hebben sommigen méér zachtmoedigheid en genegenheid in hun aard, en anderen méér hardvochtigheid en woede. Het is de rol van de godsdienst om de vruchten van de fundamentele goedheid, zoals liefde, gehoorzaamheid, oprechtheid en trouw, welke afgodendienaren voelen voor hun afgodsbeelden of aanbidders van mensen voelen voor hun vleesgeworden godheden, naar God te leiden en te zorgen dat dergelijke personen Hem dezelfde gehoorzaamheid betonen als zij voorheen aan hun goden betoonden.

Het effect van godsdienst op menselijke vermogens

De Evangeliën verdiepen zich niet in het vraagstuk van hoe godsdienst menselijke vermogens beïnvloedt, omdat het de Evangeliën aan een wetenschappelijke benadering van problemen ontbreekt. De Korān becommentarieert dit vraagstuk echter herhaaldelijk en tot in detail. De Korān verklaart dat het niet het doel van de godsdienst is de natuurlijke vermogens van de mens te veranderen en aan te tonen dat een wolf in een schaap veranderd kan worden. Het ligt buiten de mogelijkheid van de godsdienst dit te doen, maar zij kan hulp verschaffen – en doet dit ook daadwerkelijk – voor het juiste gebruik van vermogens in overeenstemming met de vereisten van de situatie. Het valt ook binnen de competentie van de godsdienst om te adviseren dat alle vermogens gebruikt dienen te worden, in plaats van er de nadruk op te leggen dat men zich alleen zou moeten baseren op specifieke onderdelen zoals genade en vergeving, omdat geen van de menselijke vermogens inherent slecht

is. Het is slechts het buitensporige of gebrekkige gebruik van vermogens, of het misbruik ervan, dat slecht is. Een persoon is niet vanwege de natuurlijke vermogens waarmee hij begiftigd is schuldig, maar vanwege het misbruik ervan. Aldus heeft God, de Opperste Schenker, aan alle volkeren een gelijke mate van natuurlijke vermogens geschonken. Net zoals aan personen van alle volkeren fysieke kenmerken gegeven worden, zoals een neus, ogen, een mond, handen en voeten, zo gaat het ook met de verdeling van de innerlijke vermogens. Er zijn dan ook bij ieder volk goede en slechte personen en dit is afhankelijk van of zij hun vermogens op gematigde wijze gebruikt hebben of buitensporig of onvolledig zijn geweest in het gebruik ervan.

De verdienste voor het niveau van goedheid en fatsoen van een beschaving kan niet automatisch worden toegeschreven aan de gangbare godsdienst van de gemeenschap, omdat veel daarvan wellicht het gevolg is van een natuurlijke verdeling. Het niveau van burgerlijke goedheid van een gemeenschap is daarom geen betrouwbare test voor de doeltreffendheid en waarheidsgetrouwheid van een godsdienst. Een noodzakelijke en afdoende test daartoe zou zijn dat er bij een aantal volmaakte volgelingen van die godsdienst een spirituele voortreffelijkheid zou bestaan die ongeëvenaard is bij volgelingen van andere godsdiensten. Ik verklaar zeer nadrukkelijk dat alleen de islām aan deze test voldoet. De islām heeft duizenden van zijn volgelingen tot die verheven staat van spiritueel leven aangezet waarin gesteld kan worden dat de geest van God in hen huist. Zij aanvaarden het licht van God en worden een manifestatie van Zijn heerlijkheid. Dergelijke mensen zijn door alle eeuwen heen onder de moslims aangetroffen en hun zuivere leven is niet zonder bewijs, of louter hun eigen bewering, maar God getuigt daarvan.

Tekenen van een zuiver leven

De Korān geeft de tekenen aan van een buitengewoon vroom leven,

zoals het verrichten van wonderen, de aanvaarding van gebeden, communicatie met God, profetische openbaringen en Gods hulp en bijstand. Duizenden personen hebben in de geschiedenis van de islām blijk gegeven van deze tekenen. In deze eeuw is deze nederige persoon aanwezig om dit voorbeeld te tonen. Maar waar zijn dergelijke personen in het christendom, die blijk geven van de tekenen van een waarachtig geloof en een vroom leven, zoals verklaard wordt in de Evangeliën?

Alles wordt herkend aan de hand van onderscheidende tekenen, net zoals een boom aan zijn vruchten herkend wordt. Indien de aanspraak op een zuiver leven louter een bewering is die niet onderbouwd wordt door de vastgestelde tekenen die in de Geschriften gegeven worden, moet een dergelijke aanspraak als leugenachtig beschouwd worden. Vermelden de Evangeliën dan geen tekenen van een waarachtig en onvervalst geloof? Vermelden zij dan niet dat deze tekenen een geschenk zijn van het bovennatuurlijke? Als dan de tekenen van een vroom leven in de Evangeliën gegeven worden, dienen alle christenen die er aanspraak op maken een zuiver leven te leiden aan de hand van deze tekenen beoordeeld te worden. Vergelijk, als u wilt, een heilige christelijke geestelijke met de nederigste moslim in termen van hun spiritualiteit en aanvaarding van gebeden. Indien de geestelijke ook maar een fractie van het hemelse licht van de moslim blijkt te hebben, mag u mij absoluut weerspreken en veroordelen. Ik heb de christenen vele malen uitgedaagd om dit punt te bewijzen, maar zij hebben daarop niet gereageerd. Ik verklaar in absolute eerlijkheid en met volledige overtuiging, want God is mijn getuige, dat men het ware geloof en een oprecht vroom leven, welke voortkomen uit hemels licht, in geen enkel ander geloof dan de islām aan zal treffen. Dit zuivere leven dat mij geschonken is, is niet louter iets waarop ik zelf aanspraak maak, maar wordt gestaafd door hemelse getuigenissen. In

feite kan een dergelijke aanspraak alleen geverifieerd worden met dergelijk bewijs, aangezien er geen andere manier is om te weten te komen of de pretendent een hypocriet is en een oneerlijke persoon. Wanneer er echter personen bestaan wier zuivere leven op hemelse wijze bekrachtigd wordt, zullen anderen in de gemeenschap die blijk geven van tekenen van vroomheid ook als oprecht zuiver beschouwd worden. Omdat de gemeenschap een organisch geheel is, is één enkel gestaafd voorbeeld van zuiver leven voldoende om aan te tonen dat de gemeenschap in staat is zuiver spiritueel leven te ontvangen.⁷

Op basis hiervan heb ik een oproep gedaan aan de christenen om dit geschil op afdoende wijze op te lossen. Indien zij oprechte zoekers naar de waarheid zijn, hadden zij moeten reageren, maar dat hebben zij niet gedaan. Ik herhaal deze uitdaging eens te meer. Christenen en moslims maken beiden aanspraak op een waarachtig geloof en een zuiver leven. Het vraagstuk waarover beslist moet worden is welk van deze twee gemeenschappen het ware geloof en het vrome leven bezit in de ogen van God. Uit het bovenstaande volgt dat het geloof van de andere gemeenschap uit satanische ideeën bestaat en dat de aanspraak van deze gemeenschap op een heilig leven louter een begoocheling is, voortgekomen uit spirituele blindheid. Ik geloof dat het geloof dat ondersteund wordt door hemelse getuigenissen, en tekenen toont van aanvaarding door God, het juiste en uitverkoren geloof is en tevens dat het zuivere leven dusdanig is dat het ondersteund wordt door hemelse tekenen. Alle volkeren ter wereld maken er aanspraak op dat personen van buitengewone vroomheid onder hen geleefd hebben en aanwezig zijn

7. Het zou zinloos zijn met een of ander oud verhaal aan te komen, want alle godsdiensten hebben hun eigen oude legenden te vertellen; wat wij willen, ter vergelijking, zijn levende voorbeelden.

en ter ondersteuning van deze aanspraak worden de daden en het gedrag van deze personen aangehaald. Het is echter, zonder de objectieve hierboven vermelde test niet mogelijk de werkelijke geldigheid van de aanspraken te beoordelen. Indien de christenen daarom denken dat het geloof in de bevrijding van Christus tot zuiver geloof en een vroom leven leidt, dan is het aan hen om naar voren te treden en een krachtmeting met mij aan te gaan op het gebied van de aanvaarding van gebeden en de manifestatie van tekenen. Indien bewezen wordt dat hun leven heilig is op grond van de test der hemelse tekenen, zal ik iedere denkbare straf en schande verdienen.

Ik verklaar nadrukkelijk dat christenen, naar spirituele normen gemeten, een buitensporig onrein leven leiden. Het is zelfs zo dat de Heilige God, die de Heer is van hemel en aarde, hun overtuigingen in dezelfde mate verafschuwt als dat wij een buitengewoon smerig en rottend geraamte verafschuwen. Indien zij denken dat ik het niet bij het juiste eind heb, of dat God met betrekking tot wat ik zeg niet met me is, laat hen dan ons geschil op een rationele en beschaafde wijze tot oplossing brengen, zoals hierboven aangegeven. Ik herhaal dat men het heilige leven, dat uit de hemel neerdaalt en het hart verlicht, niet onder de christenen aantreft. Zoals ik echter al eerder verklaard heb is een zekere instinctieve goedheid van aard bij een aantal van hen aanwezig, zoals deze bij personen van andere gemeenschappen aanwezig is. Ik spreek hier echter niet over deze instinctieve goedheid. Personen die met deze goedheid en zachtaardigheid begiftigd zijn kan men in meerdere of mindere mate bij iedere gemeenschap aantreffen en zelfs zij die verondersteld worden te behoren tot de lagere kasten zijn niet van deze instinctieve goedheid verstoken. Ik verwijs hier echter naar het zuivere spirituele leven dat voortkomt uit het levende woord van God, uit de hemel neerdaalt en ondersteund wordt door hemelse

tekenen. Deze vorm van leven treft men namelijk niet aan onder christenen. Wat is dan het voordeel van het vervloekte offer?

De missie van de Heilige Profeet bestond uit het onderrichten van zuiverheid, waarheid en geduld

Het christelijk geloof van de verlossing, die door de christenen aan Jezus wordt toegeschreven, is hierboven in detail besproken. Dit roept uiteraard de vraag op of in de missie van onze Profeet (mogen de vrede en zegeningen van Allāh met hem zijn) dezelfde methode van een vervloekte liefde en een vervloekt offer ter wille van de verlossing en loutering van de mensheid herhaald wordt of dat daarin een alternatieve weg gepresenteerd wordt. Het simpele antwoord hierop is dat de islām deze groteske methode van het vervloekte offer en vervloekte liefde als middel tot verlossing niet aanvaardt. In plaats daarvan worden wij, om waarachtige zuivering te bereiken, geïnstrueerd ons eigen gelouterde zelf te offeren, na dit gewassen te hebben in de wateren van oprechtheid en dit gezuiverd te hebben in het vuur van de waarheid en het geduld. De Korān zegt dan ook:

“Wie zich volledig onderwerpt aan Allāh en goed doet (aan anderen), vindt zijn beloning bij zijn Heer, en voor hen is er geen angst noch zullen zij treuren” (2:112).

Dit vers impliceert dat iemand die zichzelf in dienst van God stelt, zijn leven totaal aan Hem wijdt, en actief is in het verrichten van goede daden, beloond zal worden via zijn intimiteit met God. Voor hen zal er vrees noch verdriet bestaan. Aldus zal God iemand die goede daden verricht en al zijn vermogens aanwendt op de weg van God, zodat ieder woord, iedere daad, iedere activiteit, zijn rust en zijn hele leven slechts voor Allāh zijn, belonen en bevrijden van vrees en verdriet.

Het woord *islām* betekent rechtschapenheid

De staat van onderworpenheid (*islām*) waar in het bovenstaande vers naar verwezen wordt is elders in de Korān ook wel rechtschapenheid (*istiqāmah*) genoemd. In de Korān wordt ons bijvoorbeeld het gebed onderricht: “Leid ons op het rechte (*moestaqīm*, afgeleid van *istiqāma*) pad. Het pad van degenen aan wie U gunsten heeft verleend” (1:5–6). In dit gebed wordt de Heer gesmeekt ons voor altijd rechtschapenheid te geven, zodat wij het pad kunnen volgen van hen aan wie de Heer beloning en hemelse zegeningen geschonken heeft. Vermeld dient te worden dat rechtschapen gedrag in een situatie afhankelijk is van het doel, en het doel van de schepping van de mens is God te dienen. Rechtschapen gedrag voor een persoon is daarom totale toewijding aan God in overeenstemming met het werkelijke doel van zijn schepping, d.w.z., de eeuwige onderworpenheid aan God.

Wanneer iemand zich met al zijn vermogens totaal aan God wijdt, wordt hij zonder twijfel gezegend met de beloning van een vroom leven. Wanneer een raam naar de zon geopend wordt, stroomt daar zonneschijn doorheen naar binnen. Zo licht er ook, wanneer een mens zich totaal op God richt, en alle sluiers tussen de mens en God opgelicht worden, een Goddelijke vonk in hem op en vult hem met spiritueel licht en spoelt al zijn innerlijke onzuiverheden weg. Deze grote verandering transformeert hem tot een nieuw mens en men kan stellen dat een dergelijk persoon een vroom leven leidt. De plaats om dit zuivere leven te realiseren is hier in deze wereld. Allāh, de Glorie zij met Hem, verwijst hiernaar in het vers uit de Korān:

“En wie blind is in deze wereld zal blind zijn in het Hier-namaals, en verder verwijderd van het pad” (17:72).

Dit vers laat zien dat de spirituele vermogens die vereist zijn om

God te zien aan deze wereld ontleend zijn. Zij die er niet in slagen deze vermogens hier te ontwikkelen doordat zij hun geloof beperken tot louter fabels en verzinsels, spreken zich uit voor eeuwige duisternis. Aldus heeft God ons geleerd, ter verkrijging van vroomheid en werkelijke verlossing, ons volledig voor Hem in te zetten en oprecht voor Hem ter aarde te vallen. Wij moeten volledig afzien van de walgelijke daad waarin wij een product van de schepping aanzien voor God, zelfs als dit betekent dat wij gedood worden, in stukken gesneden of verbrand worden, want door zo te handelen zullen wij met ons bloed getuigenis afleggen van het bestaan van de ware God. Het is om deze reden dat God onze godsdienst islām (onderworpenheid) genoemd heeft, aangezien dit impliceert dat wij onszelf aan Hem hebben overgeleverd.

Ook de natuurwetten bewijzen dat de weg naar zuiverheid en verlossing die door de Korān onderricht wordt overeenkomt met processen in de fysieke wereld die bedoeld zijn om vergelijkbare doelstellingen te verwezenlijken. Het is een algemeen bekend feit dat planten en dieren die gevoed zijn met een slecht dieet en verstoken zijn van goed voedsel, ten prooi vallen aan ziekte. De natuur heeft daarom zorg gedragen voor een preventief systeem waarbij gezonde zaken hen bereiken, terwijl de nutteloze zaken geblokkeerd worden. Bomen hebben bijvoorbeeld twee eigenschappen die hen gezond houden. In de eerste plaats graven zij zich diep met hun wortels in de aarde in, opdat zij niet verdorren doordat zij los komen te staan van hun voedingsbron. Op de tweede plaats absorberen zij via de nerven in hun wortels water uit de grond en verkrijgen zij daaruit hun voedsel. Hetzelfde principe is op de mens van toepassing in zijn zoektocht naar spirituele ontwikkeling. Alleen diegenen zijn succesvol die met oprechtheid en standvastigheid een stabiel geloof in God ontwikkelen, en, terwijl zij op zoek zijn naar Zijn bescherming, zich met hun wortels diep in Zijn liefde

verankeren. Met oprecht berouw neigen zij zich tot God en op deze manier absorberen zij via hun bloedvaten nederigheid en volgzzaamheid, het spirituele water dat de droogte van de zonde doet verdwijnen en hun zwakte wegneemt.

Twee betekenissen van het woord *istighfār* (bescherming tegen zonde) in de Korān

Istighfār, oftewel het zoeken van bescherming tegen zonde, versterkt de wortels van het geloof. De term wordt in de Korān in twee verschillende betekenissen gebruikt. De ene betekenis is het zichzelf versterken tegen de zonde door de liefde voor God via intieme omgang met Hem in je hart te verstevigen. Het vragen om Zijn hulp, zodat de verleiding tot het kwade, dat als een razende tekeer gaat wanneer iemand van God verwijderd is, zich niet langer manifesteert. Dit is de *istighfār* van hen die in nauw contact met God staan en die weten dat een scheiding van Hem, al is het maar voor een moment, hun ondergang betekent. Zij zoeken daarom Zijn bescherming, zodat God hen in Zijn liefde kan blijven omarmen. De tweede soort *istighfār* is het achterlaten van een zondige staat om toevlucht te zoeken tot God, het planten van Zijn liefde in het hart en het onttrekken van zuiver voedsel daaraan op nagenoeg dezelfde wijze als waarop een boom zich wortelt in de grond om zijn voedsel te krijgen. Door zo te handelen wordt de berouwvolle persoon gered van de dorheid van de zonde en het spirituele verval. Deze beide situaties worden *istighfār* genoemd, omdat de wortel *ghafar* waarvan *istighfār* is afgeleid ‘bedekken’ of ‘onderdrukken’ betekent. Aldus is *istighfār* een gebed tot God door iemand die in Zijn liefde geworteld is, waarin deze persoon hem vraagt Zijn geneigdheid tot zonde te onderdrukken, hem te behoeden tegen het blootgeven van zijn menselijke zwakheden door hem te omhullen in Zijn mantel van Goddelijkheid, en hem te zegenen met een deel van Zijn zuiverheid. Als de zonde echter begaan is, dan is *istighfār* een

gebed dat God deze moge bedekken en de zondaar moge beschermen tegen de ongunstige gevolgen daarvan. Aangezien God de bron is van alle generositeit en Zijn Licht altijd aanwezig is om alle duisternis te verdrijven is het rechte pad tot een vroom leven erin gelegen dat men, vanuit de vrees voor een zondig leven, de handen uitstrekt naar deze Bron van Zuiverheid, zodat deze snel naar ons toe kan stromen en ons volledig van alle vuil kan zuiveren.

Er is geen offer dat God méér behaagt dan dat wij onszelf volledig aan Hem overgeven, zelfs als hieruit volgt dat wij op Zijn pad de dood moeten accepteren. Het is exact een dergelijk offer dat God ons geleerd heeft te brengen. Zo zegt hij in de Korān: “Jullie zullen geen rechtschapenheid bereiken, tenzij jullie uitgeven van wat jullie liefhebben” (3:92).

Dit is het pad naar de verlossing dat ons door de Korān onderdicht is, en talrijke hemelse tekenen bevestigen dat dit inderdaad het juiste pad is. Dit wordt ook door het menselijk intellect bevestigd. Hieruit volgt derhalve dat een zaak die bewezen wordt op grond van een getuigenis prevaleert boven een onbevestigde bewering. Jezus handelde overeenkomstig de leerstellingen van de Korān, en werd daarom beloond door God. Evenzo zullen zij die hun leven leiden op grond van de heilige leerstellingen van de Korān als Jezus worden. Dit heilige geschrift heeft het potentieel om duizenden te veranderen naar de gelijkenis van Jezus en heeft dit reeds voor miljoenen personen gedaan.

Wij vragen de christelijke geestelijken met alle mogelijke respect wat voor spirituele vooruitgang zij gemaakt hebben door het vergoddelijken van een zwakke en hulpeloze man. Als zij op enige wijze spirituele vooruitgang kunnen bewijzen, dan zijn hun leerstellingen het zeker waard om in overweging genomen te worden. Maar als zij dit niet kunnen aantonen, o onfortuinlijke aanbidders van het geschapene, komt dan onze spirituele ontwikkeling zien en

aanvaard de islām als uw godsdienst. Is het dan niet terecht om te zeggen dat degene die in bezit is van een Goddelijke getuigenis van zijn heilige leven, heldere kennis en een onberispelijke liefde voor God degene is die het recht aan zijn kant heeft, en dat degene die zich slechts baseert op fabels en verzinsels een onfortuinlijke bedrieger is die zich voedt met verdorvenheid?

All-Publicaties

2. Monotheïsme

Vraag: *Als het het doel van de islām is de mensheid naar het monotheïsme te leiden, hoe komt het dan dat er in de vroege periode van de islām religieuze veldslagen met de joden plaatsvonden, terwijl hun geopenbaarde Boeken niets onderwijzen dat niet behoort bij het monotheïsme? Wat is de djihād? Of waarom zou het nu als essentieel voor de joden en andere monotheïsten beschouwd moeten worden om de islām te accepteren ter wille van hun verlossing?*

All-Publicaties Het antwoord

Er is, ten eerste, op gewezen dat de joden in de tijd van onze Profeet ver waren afgedwaald van de leerstellingen van de Thora. Toegegeven, in hun boeken waren monotheïstische principes te vinden, maar zij ontleenden daar geen enkel voordeel meer aan. Zij hadden volledig het zicht verloren op het werkelijke doel waartoe de mens geschapen is, en waartoe religieuze boeken geopenbaard zijn. Het ware monotheïsme brengt niet alleen het geloof in Gods bestaan en de aanvaarding van Zijn eenheid mee, maar ook totale toewijding aan het gehoorzamen aan en het streven naar het genoegen van de Volmaakte en Genereuze God, en het stellen van Zijn liefde boven al het andere. In de praktijk had dit monotheïsme opgehouden te bestaan bij de joden. Het ontzag voor Gods Grootheid en Glorie woonde niet langer in hun hart. Zij bewezen lippendienst aan God, maar in hun hart betoonden zij eerbied op het altaar van

de duivel. Zij gingen alle perken te buiten in hun verering van wereldse voorwerpen, de hunkering naar wereldse winsten, en in het plegen van bedrog en oplichterij. Hun religieuze geleerden waren tot goden voor hen geworden, terwijl buitengewoon schandelijke onfatsoenlijke daden wijdverbreid onder hen waren. De schijnheiligheid was toegenomen en het bedrog was vermenigvuldigd.

Het is duidelijk dat het monotheïsme niet louter bestaat uit het mondeling herhalen van “Er is geen god dan Allāh”, terwijl het hart duizenden afgoden herbergt. Iemand die denkt dat zijn inspanning, truc, vaardigheid of plan hem voldoende zal zijn in plaats van God, of die het vertrouwen dat hij eigenlijk alleen in God zou moeten stellen in een mens stelt, of die zichzelf een gewicht toekent dat alleen aan God toegekend mag worden, is een afgodendienaar volgens God. Afgoden zijn niet alleen de iconen van goud, zilver, koper, steen, etc. waarvan hun aanbidders verwachten dat zij hen enig goed zullen doen, maar ieder voorwerp of woord dat of iedere handeling die verheerlijkt wordt zoals alleen God verheerlijkt mag worden is volgens God een afgod. Het is waar dat de Thora geen duidelijke uitleg geeft van deze vorm van afgoderij, maar de Korān maakt dit punt meer dan duidelijk. In de openbaring van de Korān was het daarom een van Gods doelen om korte metten te maken met deze vorm van afgoderij die de mensheid op de voet volgde als een chronische ziekte. De joden uit die tijd gingen helemaal op in deze afgoderij, maar de Thora was niet in staat hen hieruit los te maken, omdat zij niet deze subtiele leerstelling bevatte. Bovendien was deze plaag zo wijdverbreid geworden onder het joodse volk dat de uitroeiing ervan vereiste dat een levende persoon van ongeëvenaarde volmaaktheid zou gaan handelen als een onberispelijk toonbeeld van monotheïsme.

Men dient niet te vergeten dat werkelijk monotheïsme, dat door God van ons gevraagd wordt en waar onze verlossing afhankelijk

van is, pure toewijding aan Hem vereist, onbezoedeld door enig bijverschijnsel of dit nu een afgod, een mens, de zon, de maan, iemands ego, truc of vaardigheid is. Het vereist aanvaarding van God als de Meest Machtige, de Koesterende, de Meest Eerbiedwaardige, de enige Helper en de enige die deze attributen in al hun perfectie waardig is. Het monotheïsme dicteert absolute toewijding aan God, en een overtuiging dat Hij de enige is die een oplossing kan vinden voor onze angsten, hoopvolle verwachtingen en problemen. Aldus kan monotheïsme niet compleet zijn zonder de volgende drie specificaties:

1. Eenheid van Persoon. Dit betekent dat Hij de Ene is – de Schepper, en dat allen die geschapen zijn geen realiteit hebben, onderworpen aan vernietiging en in vergelijking met Hem van generlei gewicht.
2. Eenheid van Attributen. Dit betekent dat de kwaliteiten van Goddelijkheid en Heerschappij, zoals het vermogen te scheppen, tot ontwikkeling te brengen en te ondersteunen, Hem slechts toebehoren, en dat de schijnbare verschafters van steun en privileges in werkelijkheid slechts onderdeel uitmaken van Zijn plan.
3. Eenheid in toewijding. Dit betekent een totaal opgaan in Hem, zoals dat zich manifesteert in onvervalste liefde, oprechtheid en zuiverheid van aanbidding, dat totaal onbezoedeld is door het gelijkstellen van anderen met Hem.

De joden waren de essentie van het monotheïsme, dat bestaat uit de drie hierboven beschreven aspecten, waarvan de verlossing in werkelijkheid afhankelijk is, kwijtgeraakt. Zij beleden het geloof in God met hun lippen, maar hun onzedelijke gedragingen legden duidelijk getuigenis af van de teloorgang van het geloof in hun hart.

De Korān beschuldigt de joden en de christenen dan ook van een gebrek aan geloof en verklaart dat als zij zich aan de leidraad in de Thora en het Evangelie gehouden hadden, zij gezegend zouden zijn geweest met spirituele en fysieke steun. Zij zouden dan hemelse steun ontvangen hebben die gestaafd zou zijn door wonderen, aanvaarding van gebeden, visioenen en openbaring, en tevens wereldse steun. Maar zij bleven achter, volledig verstoken van de hemelse steun en wat betreft de wereldse steun, die verwierven zij niet door zich tot God te richten, maar door zich slechts tot deze wereld te richten. Vandaar dat de werkelijke zegen van deze beide vormen van steun hen volledig ontzegd werd.

De veldslagen met joden en christenen waren ter zelfverdediging

Er vonden conflicten plaats tussen de moslims aan de ene kant en joden en christenen aan de andere kant, zoals duidelijk blijkt uit verwijzingen naar deze vijandigheden in de Korān. Deze conflicten werden noch geïnitieerd door de moslims noch was het doel ervan de tegenpartij te dwingen zich te bekeren tot de islām. Integendeel, deze conflicten vonden plaats toen de tegenstanders van de islām de moslims oftewel direct onderdrukten of anderen bij deze onderdrukking hielpen. Zodoende veroorzaakten zij Gods toorn en waren zij ervoor verantwoordelijk dat Hij hen strafte. Echter, Gods eindeloze genade verschafte degenen onder hen die de islām aanvaardden of erin toestemden de *djaziya*⁸ te betalen een middel om aan deze straf te ontsnappen. Deze ruimte voor genade stemt volledig overeen met de aard van de mens zoals deze door God geschapen is. Want het ligt in de menselijke natuur dat wanneer iemand bij wijze van straf door het kwade, in de vorm van ziekte of hongersnood, overmand wordt, hij tot gebed, berouw, en liefdadigheid

8. Een hoofdelijke belasting.

neigt, en nederige smeekbeden verricht opdat de straf opgeheven wordt. Zo is het sinds onheugelijke tijden geweest. Dit getuigt ervan dat de genadige God Zelf de mens ertoe inspireert zijn straf af te wenden. De gebeden van de Profeet Mozes bijvoorbeeld werden bij verscheidene gelegenheden geaccepteerd en voorkwamen de bestraffing van de Israëlieten. Kort samengevat dan was de oorzaak van de conflicten gelegen in de onderdrukking, agressie en tirannieke daden van de tegenstanders van de islām. De militaire veldtochten vormden een kastijding voor deze daden van de hardvochtige tegenstanders van de islām, maar door Goddelijke genade werd hen een laatste mogelijkheid gegeven aan bestraffing te ontkomen. De veronderstelling dat islamitische veldslagen gevochten werden om het monotheïsme te verspreiden is absoluut ongegrond.

De joden bewezen slechts lippendienst aan een onvolmaakt monotheïsme in hun Boeken

Er is reeds antwoord gegeven op de vraag over de noodzaak die er voor joden zou zijn de islām te aanvaarden ondanks het feit dat zij een monotheïstisch geloof aanhingen. Er is op gewezen dat het monotheïsme had opgehouden te bestaan in het dagelijkse leven van de joden. Er was nog altijd sprake van monotheïsme in hun boeken, maar zelfs daar was het concept allesbehalve uitvoerig ontwikkeld. Het was daarom noodzakelijk dat zij de ware geest van het monotheïsme in zich opnamen, omdat verlossing zonder deze niet mogelijk is. De joden waren in spirituele zin dood. Hun hardvochtigheid en herhaalde overtredingen hadden hun spiritualiteit gedood en hen achtergelaten zonder enige spirituele verbinding met God. De Thora, die te lijden had gehad van verandering van woorden en betekenissen en het verlies van een aantal delen, verkeerde niet in de juiste staat om hen volledig te kunnen leiden. God openbaarde daarom een nieuwe bezielende boodschap, verwant aan een frisse wind. Hij nodigde de joden uit tot deze boodschap, zodat zij zich

van valse voorstellingen en dwalingen zouden kunnen ontoeden en aldus werkelijke verlossing bereiken. Het was dan ook om o.a. de volgende redenen noodzakelijk de Heilige Korān te openbaren:

1. Om de werkelijke betekenis en de werkelijke praktijk van het monotheïsme te onderrichten aan de in spiritueel opzicht gestorven joden.
2. Om hen te waarschuwen omtrent hun dwalingen.
3. Om gedetailleerde beschrijvingen te geven van vraagstukken die slechts beknopt behandeld waren in de Thora, zoals, bijvoorbeeld, de doctrines van de wederopstanding, het eeuwige leven van de ziel, en hemel en hel.

De profetie in de Thora en het Evangelie over een volledige en volmaakte leidraad

Het is een feit dat de zaden van de waarheid in de Thora geplant werden en dat het Evangelie voortkwam uit het ontluiken van deze zaden als voorbode van een andere toekomstige boodschap. Evenals de gezonde groene spruiten van een akker door de staat waarin zij verkeren het blijde nieuws brengen van goede vruchten en stevige korenaren die nog zullen volgen, zo kwam het Evangelie het goede nieuws brengen van een volledige en volmaakte leidraad. Met de Korān bereikte dat zaad zijn vervolmaking door een volledige leidraad voort te brengen waarin een onderscheid gemaakt werd tussen de waarheid en de leugen en spirituele kennis tot een niveau van volmaaktheid gebracht werd. Dit was duidelijk voorspeld door de Thora in de volgende uitspraak: “De Heer is van de Sināi gekomen, en hij is stralend over hen opgegaan uit Seir; hij is er in lichtglans verschenen van het bergland van Paran.”⁹

9. Deuteronomium 33:2. Paran is een berg in de vallei van Mekka.

De Korān is uniek in het vervolmaken van alle facetten van de *sjari'ah* (geopenbaarde wet)

Het staat vast dat alleen in de Korān alle aspecten van de geopenbaarde wet volmaaktheid hebben bereikt. Er bestaan twee hoofdbestanddelen van de geopenbaarde wet – de rechten van God en de rechten van menselijke wezens. Alleen de Korān heeft deze beide delen vervolmaakt. Het was de opzet van de Korān de primitieve mens tot een beschaafde persoon te transformeren, de beschaafde persoon tot een moreel persoon en de morele persoon tot een godvrezend persoon. De Korān heeft deze missie op zo bewonderenswaardige wijze vervuld dat de Thora daar zelfs niet bij in de buurt komt vergelijkenderwijs.

De Korān als oordelaar over het geschil betreffende de status van Jezus

Een van de redenen voor de openbaring van de Korān was de noodzaak het conflict tussen de joden en de christenen op te lossen over de status van Jezus. De Korān oordeelde over dit geschil en het vers uit de Korān: “O Jezus, Ik zal je doen sterven en je verheffen in Mijn aanwezigheid” (3:55), is gericht op de oplossing van deze onenigheid. Joden geloven dat Jezus, de Profeet van de christenen, aan het kruis werd opgehangen en dat dit hem, volgens de wet van de Thora, een vervloekte maakte en niet in staat om voor het aangezicht van God verheven te worden. Dit is naar hun mening een bewijs dat Jezus een bedrieger was. De christenen aanvaardden dat Jezus vervloekt was, maar verkondigden dat hij ter wille van hen vervloekt werd. Vervolgens werd de vloek opgeheven en steeg Jezus op naar God, Die hem zetelde aan Zijn rechterhand. Het bovenstaande vers uit de Korān gaf als oordeel dat de verheffing voor het aangezicht van God onverwijd plaatsvond, en dat noch de bewering van de joden over een eeuwige vloek, die de verheffing voor eeuwig verhinderd zou hebben, noch de christelijke bewering over een kortdurende vloek

die werd gevolgd door de opstijging, juist was. In dit vers heeft God ook verklaard dat de verheffing van Jezus niet in strijd was met de Wet van de Thora, omdat de Wet die gericht is tegen de verheffing van de vervloekte toepasselijk is in geval van de dood aan het kruis. Het loutere contact met het kruis of het verdragen van enig lijden aan het kruis zonder dat de dood daarop volgt, maakt iemand niet vervloekt en sluit hem niet uit van verheffing. De Thora beoogt te zeggen dat, aangezien het kruis een instrument van de dood is voor criminelen, eenieder die daaraan sterft vervloekt is, omdat hij in een criminele staat aan zijn eind is gekomen.

Overeenkomst tussen Jezus en Jonas

Maar Jezus stierf niet aan het kruis, omdat God hem voor een dergelijk einde behoedde. Jezus had geprofeteerd dat zijn situatie leek op die van Jonas de profeet.¹⁰ Net zoals Jonas aan de dood ontsnapte, ondanks dat hij zich in de buik van de vis bevond, zo ontsnapte ook Jezus aan de dood, ondanks het feit dat hij zich aan het kruis bevond. Zijn gebed: “*Eli, Eli, lama sabachtani*”¹¹ werd beantwoord. Als hij aan het kruis gestorven was, had voorzeker Pilatus door God gestraft moeten worden, want de engel had de vrouw van Pilatus gewaarschuwd dat als Jezus stierf, hen een ramp zou overkomen.¹² Maar Pilatus werd niet door een ramp getroffen. Aanvullend bewijs dat Jezus leefde toen hij van het kruis genomen werd, wordt geleverd door het feit dat zijn beenderen niet gebroken werden en dat toen zijn zijde werd doorboord, er bloed uit vloeide.¹³ Na zijn kruisiging liet hij zijn wonden aan zijn discipelen zien,¹⁴ en het

10. Matteüs, 12:39,40.

11. *Ibid.*, 27:46.

12. *Ibid.*, 27:27.

13. Johannes, 19:33-34.

14. Lucas, 24:38,39; ook Johannes, 20:27.

is duidelijk dat met een nieuw lichaam en nieuw leven, de wonden er niet zouden zijn. Deze getuigenis bewijst dat Jezus niet aan het kruis gestorven is, en dus niet vervloekt was. Het is absoluut zeker dat hij (veel later) een eerzame dood gestorven is en net als de andere rechtschappen profeten van God keerde ook hij na zijn dood naar God terug en werd hij in Zijn aanwezigheid verheven in overeenstemming met de belofte: “O Jezus, Ik zal je doen sterven en je verheffen in Mijn aanwezigheid”. Als Jezus aan het kruis gestorven was, zouden zijn eigen woorden hem gelogenstraf hebben, omdat er dan geen overeenkomst tussen hem en Jonas geweest zou zijn.

De Korān lost het geschil op tussen de joden en de christenen

Dit niet aflatende geschil tussen de joden en de christenen werd uiteindelijk opgelost door de Korān. Het is daarom verbazingwekkend te zien hoe de christenen de noodzaak van de openbaring van de Korān in twijfel trekken. O jullie die niet nadenken! De Korān bracht onze kennis van het monotheïsme tot perfectie, bracht ons verstand in harmonie met de traditie en leverde bewijzen voor Gods eenheid en Zijn attributen. De Korān leverde zowel met logische als feitelijke redeneringen en via het fenomeen van de openbaring het bewijs van Gods bestaan. De Korān voorzag de godsdienst, die door de tijden heen aan ons overgeleverd was in de vorm van verhalen en mythen, van een intellectuele grondslag. De Korān hulde iedere leerstelling van het geloof in wijsheid en bracht de evolutie van spirituele kennis tot perfectie. De Korān nam bij Jezus het stigma weg van een vervloekte dood, en getuigde van zijn verheven status als een waarachtig profeet. Bestaat er, met al dit goede werk, nog enige twijfel over de noodzaak van de openbaring van de Korān?

Historisch bewijs betreffende de noodzaak van de openbaring van de Korān

In de Korān wordt op overtuigende wijze de noodzaak aangegeven

van de openbaring ervan. Er wordt op duidelijke wijze in gesteld: “Weet dat Allāh leven schenkt aan de aarde na haar dood” (57:17). In de periode die voorafging aan de openbaring van de Korān wordt door historisch bewijs bevestigd dat het morele en spirituele niveau van de volkeren in de wereld tot ongekeende diepte gedaald was. Dit wordt zelfs erkend door een vooringenomen schrijver als de eerwaarde heer Pfander, de auteur van *Mizān-oel-Haq*. In zijn boek legt hij er getuigenis van af dat de joden en de christenen ten tijde van de openbaring van de Korān, in een afschuwelijke staat van morele verdorvenheid verkeerden en daarin steeds verder wegzakten, en dat de openbaring van de Korān een duidelijke waarschuwing voor hen was. Ondanks het feit dat hij dit erkent, komt hij met het volledig onhoudbare argument naar voren dat het Gods plan was de joden en christenen te waarschuwen door het zenden van een valse profeet. Dit is een godslastering. Kunnen wij aan de Glorierijke God een dergelijke walgelijke daad toeschrijven waarin Hij, nadat hij een tot het kwaad verzonken gemeenschap heeft aangetroffen, een plan beraamt waardoor miljoenen door Zijn eigen handen naar hun verdoemenis geleid worden? Leveren de natuurwetten, zoals deze opereren in tijden van zorgen en problemen, dit bewijs over Hem?

Wat jammer dat de judeo-christelijke volkeren, vanuit een liefde voor deze wereld, geen acht slaan op de Korān, waarvan het licht schijnt als de heldere zon. Zij noemen iemand die slechts een mens is tegelijkertijd een god en een vervloekte. Zij verloochenen echter de grote Profeet, die in een tijd kwam waarin de volkeren van de wereld spiritueel dood waren, en zij betwijfelen de noodzaak van het Boek dat hij bracht.

O gedachtelozen! De Korān kwam in een tijd van spirituele duisternis die ongeëvenaard was in de geschiedenis van vroegere profeten. De Korān trof een wereld aan die ondergedompeld was

in duisternis en schonk deze licht, de Korān trof een wereld aan die het spoor bijster was geraakt en gaf deze leiding, de Korān trof een wereld aan die gestorven was en schonk haar leven. Bestaat er nog behoefte aan verder bewijs om de openbaring van de Korān te rechtvaardigen? Indien men beweert dat de Korān niets nieuws onder de zon bracht, omdat het monotheïsme reeds bestond, dan wijst dit op een onvoldoende begrip van de kwestie. Zoals reeds eerder gesteld, was het monotheïsme dat bestond ten tijde van de komst van de Korān onvolmaakt, en het is onmogelijk iets anders te bewijzen. Bovendien was de werkelijke geest van het monotheïsme gestorven, en had deze in de praktijk opgehouden te bestaan. De Korān bracht bij de mensen niet alleen het monotheïsme in herinnering, maar vervolmaakte dit. Een van de namen van de Korān is dan ook *Al-Zikr* oftewel de Herinnering, omdat het een Boek is dat laat overdenken. Vraag je eens met een onbevooroordeelde geest af of zelfs de monotheïstische leerstellingen van de Thora volledig nieuw waren, en die voorheen niet aan eerdere profeten geschonken waren. Is het dan niet waar dat Adam, Seth, Noach, Abraham, en alle andere profeten die Mozes vóórgingen de monotheïstische doctrine ontvingen? Dan zou men ook kunnen beweren dat de Thora niets nieuws bracht. O mensen! Er is geen nieuwe en andere God iedere dag. De God ten tijde van Mozes was dezelfde als in de tijd van Adam, Seth, Noach, Abraham, Izaäk, Jacob en Jozef en vandaar dat de Thora dezelfde monotheïstische doctrine uitzette als de eerdere profeten.

Waarom herhaalde de Thora dezelfde monotheïstische doctrine?

Sommigen zullen wellicht de vraag opwerpen dat als het monotheïsme geen nieuw concept was, wat dan de noodzaak ervan was om dit überhaupt in de Thora te vermelden? Het antwoord daarop is dat het vraagstuk van het bestaan en de eenheid van God niet nieuw

is en al bestaat vanaf de dageraad van de menselijke geschiedenis. Tijdens sommige perioden deed men er in de praktijk afstand van en werd het bekritiseerd. Het was juist in deze tijden waarin het monotheïsme naar de achtergrond verdwenen was en polytheïstische praktijken welig tierden dat de profeten kwamen, en de Boeken geopenbaard werden om de oorspronkelijke luister van de monotheïstische leer te herstellen. In de loop van de geschiedenis is deze kwestie duizenden keren opgepoetst, om daarna weer bedekt te worden door en schuil te gaan onder de roest des tijds. Iedere keer als dit gebeurde zond God een boodschapper om de leer in ere te herstellen en te verbreiden. Op deze wijze wisselden spirituele duisternis en licht elkaar af.

Een uitstekende maatstaf voor het succes van een profeet is te kijken welke omstandigheden prevaleerden ten tijde van zijn komst en hoeveel hervormingen hij teweegbracht. Men zou er goed aan doen zich niet te laten afleiden door het kabaal van bevooroordeelde onruststokers en deze test eerlijk toe te passen. Het gaat erom de feiten bij iedere profeet te onderzoeken, en de positie te zien waarin de mensen verkeerden, toen hij de opdracht kreeg hen te hervormen en vervolgens de feitelijke verandering te observeren die hij in hun geloof, karakter en gedrag tot stand bracht. Hieruit zou duidelijk blijken welke profeet het meest tot stand moest brengen en hiermee de dringende noodzaak van hun komst bepalen. De noodzaak van een profeet voor de zondaren is exact analoog aan de noodzaak van een dokter voor de zieken. Net zoals een overvloed aan zieke patiënten een dokter vereist, zo vereist een overvloed aan zondaars een hervormer.

Profeet Mohammed heeft het meest tot stand gebracht van alle andere profeten

Wanneer wij deze test in gedachten houden, bestaat er, wanneer wij de geschiedenis van de Arabieren bestuderen met betrekking

tot de staat waarin zij verkeerden bij de komst van Profeet Mohammed en de transformatie die hij tot stand bracht, geen twijfel aan dat hij ten opzichte van alle andere profeten het meest tot stand gebracht heeft met de inzet van zijn heiligheid van geest, zijn grote indrukwekkende persoonlijkheid en spirituele generositeit. Het is dan derhalve overduidelijk dat de noodzaak van deze Profeet en de Korān veel groter was dan die van enige andere profeet of ander geschrift.

Kijk bijvoorbeeld eens naar wat de noodzaak was van de komst van Jezus en of er enig bewijs is dat er inderdaad aan deze noodzaak voldaan werd? Veroorzaakte hij enige significante verandering in de moraliteit, gewoonten en het geloof van de joden of louterde hij zijn volgelingen tot perfectie? Geen van deze veranderingen kan bewezen worden. Het enige dat kan worden vastgesteld is dat er een paar hebzuchtige personen waren die zijn volgelingen werden en hem uiteindelijk op schandelijke wijze verzaadden. En als Jezus door zijn eigen toedoen gestorven is, kan ik geen rechtvaardiging vinden voor een dergelijke suïcidale handeling die zijn menselijkheid en intelligentie voor altijd ontsiert. Kan een intelligent mens een daad begaan die zelfs op grond van alle menselijke wetten een misdaad is? Absoluut niet. Wij vragen daarom wat Jezus tot stand gebracht heeft. Is het vervloekte offer dat voor onze intelligentie en ons rechtvaardigheidsgevoel nutteloos is dan het enige?

De leerstellingen van de Evangelien hebben ten opzichte van de Thora geen verhogende eigenschap

De Evangelien vormen louter een herformulering van de leerstellingen in de Thora en hebben geen verhogende eigenschap. Men kan grote delen van de Talmoed in de synoptische Evangelien aantreffen en vele joodse geleerden van goede naam beweren dat dit het gevolg is van schaamteloos plagiaat. Ik heb onlangs nog een

boek gelezen van een joodse geleerde waarin deze verscheidene pagina's wijdt aan het bewijzen van deze aantijging en bewijs geleverd heeft met betrekking tot de specifieke passages die geplagieerd zijn. Ik had deze boeken met name besteld om ze aan de heer Sirajuddin te laten zien, maar hij was ongelukkigerwijs al vertrokken vóórdat de boeken mij bereikten.

Onpartijdige christenen erkennen dat de Evangeliën een samenvatting zijn van Jezus' favoriete passages uit de joodse geschriften, en stellen dat het doel waarom Jezus op aarde kwam niet het brengen van nieuwe leerstellingen was, maar het aanbieden van zijn persoon als offer. Dus we zijn weer terug bij het vervloekte offer, dat ik hier echter niet verder zal bekritisieren. Aldus zijn de christenen in de abusievelijke veronderstelling dat de religieuze wet voor het menselijk gedrag, d.w.z. de *sjari'ah*, in de Thora voltooid werd. Jezus bracht daarom geen nieuwe wetten, maar bracht in plaats daarvan de middelen voor de verlossing van de wereld. Zij beweren dat de Korān een nieuwe gedragscode startte die ongewettigd was, omdat de voorafgaande code volledig was. Deze verkeerde veronderstelling heeft hen ervan weerhouden in de Korān te geloven.

Hun vooronderstelling is echter onjuist. Het is een feit dat menselijke wezens geneigd zijn tot verzuim en nalatigheid, zodat de praktische naleving van Gods geboden naarmate de tijd voortschrijdt, afneemt. Bijgevolg is er altijd een noodzaak zaken opnieuw bij mensen in herinnering te brengen en hen spirituele kracht te schenken. De Korān kwam om deze twee behoeften te vervullen, maar deze waren bij lange na niet de enige redenen voor de openbaring van de Korān.

De Korān completeert en vervolmaakt voorgaande boeken

De Korān completeert en vervolmaakt de leerstellingen van de voorgaande geschriften. Bijvoorbeeld, de Thora benadrukt vergelding en de Evangeliën geduld en vergevensgezindheid. Ieder van

deze boeken schreef voor wat het meest passend was volgens de op dat moment geldende omstandigheden. De Korān gebruikt deze beide benaderingen op basis van wat de situatie vereist. Ook is het zo dat de Thora bij de meeste kwesties tot strengheid neigt en de Evangeliën tot clementie, maar de Korān volgt een middenweg, en legt de nadruk op de noodzaak situationele vereisten in aanmerking te nemen.¹⁵

Alhoewel de werkelijke geest van de leerstellingen in de drie boeken hetzelfde is, is er een verschil in hetgeen benadrukt wordt. Zo kan de Thora één aspect van een kwestie uitwerken en uiteenzetten, en kunnen de Evangeliën hetzelfde doen met een ander aspect. Het is echter de weg van de Korān om altijd een middenweg te kiezen, in overeenstemming met de aard van de mens. Aangezien wijsheid vereist dat de situationele vereisten in aanmerking worden genomen, is de Korān absoluut uniek in het overbrengen van deze wijsheid. Zoals bloed de bron van melk wordt, wanneer het de borst binnenkomt, zo worden de Thora en de Evangeliën, wanneer zij samensmelten in de Korān, een bron van wijsheid. Als de Korān niet geopenbaard was, zou de doeltreffendheid van de geboden van de Thora en de Evangeliën overeenkomst getoond hebben met de doeltreffendheid van een blinde boogschutter wiens pijlen de roos wellicht één- of tweemaal vinden, maar vaker nog missen. Kortom, de religieuze gedragscode kwam vanuit de Thora tot ons in de vorm van verhalen, en vanuit de Evangeliën in de vorm van analogieën, maar de Korān hulde hen in wijsheid en stelde deze beschikbaar voor de zoekers naar waarheid.

15. De voorgeschreven strengheid en clementie die respectievelijk door de Thora en de Evangeliën gepropageerd worden waren gerechtvaardigd, gezien de vereisten van hun tijd, maar deze geboden vormden niet de essentie van de leerstellingen, zodat zij alsnog veranderd zouden kunnen worden.

De Thora en de Evangeliën zijn niet te vergelijken met de Korān

Hoe kunnen de Thora en de Evangeliën wedijveren met de Korān? Zelfs als het eerste hoofdstuk van de Korān, de *Fātiha*, dat bestaat uit zeven kleine verzen, vergeleken wordt met het geheel van de Thora en de Evangeliën, doorstaan deze laatstgenoemde boeken de vergelijking niet. De structuur en de vorm van de verzen, de perfecte wijze waarop zij geordend zijn, de natuurlijke opeenvolging van ideeën en de honderden religieuze waarheden en spirituele wijsheid die men in de *Fātiḥah* tegenkomt kunnen niet vergaard worden uit de gezamenlijke Boeken van Mozes of de tamelijk korte Evangeliën, ook al zou men een heel leven besteden aan een poging daartoe. Het is geen ijdele bluf, maar een op feiten gebaseerde verklaring dat de Thora en de Evangeliën niet kunnen wedijveren met de *Fātiḥah* in scherpzinnig geformuleerde spirituele wijsheid. Jammer genoeg is de christelijke geestelijkheid niet geneigd om ook maar enig voorstel van mij te aanvaarden om deze zaak te regelen.

Ik zou ze echter een ander voorstel willen doen. Indien zij hun Thora en hun Evangeliën als de volmaakte exponent van het Goddelijk woord beschouwen en de bron van absolute wijsheid en waarheid, laat hen dan, net zoals ik dat vanuit de *Fātiḥah* doe, vanuit hun lijvige geschriften, waarvan er zo'n zeventig zijn, de onderscheidende kenmerken van het Goddelijk woord naar voren brengen de feiten en de kennis van Goddelijke bepalingen, de wijsheid en juweeltjes van de daarin vervatte kennis en de schoonheid van de ordening en structuur van de ideeën. Indien de christelijke geestelijken iets vergelijkbaars naar voren kunnen brengen, ben ik bereid hen vijfhonderd roepies als beloning te betalen, en indien zij dit als een klein bedrag beschouwen, ben ik bereid dit op hun verzoek te verhogen tot ieder bedrag dat ik me kan permitteren.

Om een uiteindelijk oordeel te verwerven over dit vraagstuk,

zal ik eerst een diepgaande verhandeling over de *Fātiḥah* opstellen en publiceren. Ik zal daarin de buitengewone juweeltjes van waarheid en wijsheid die in de *Fātiḥah* voorkomen aantonen, die men onmogelijk in een menselijk werk kan aantreffen, en daarmee bewijs leveren van de Goddelijke oorsprong ervan. Het zal vervolgens de plicht zijn van de christelijke geestelijken een gelijksoortig werk op te stellen waarin de Thora, Evangeliën en hun andere geschriften als bron gebruikt worden. Als zij besluiten deze strijd aan te gaan, zullen de beide documenten vervolgens aan drie rechters worden voorgelegd die tot andere godsdiensten behoren. Indien de rechters beslissen dat de meerr delicate punten, de kennis en de onderscheidende kenmerken van het Goddelijk woord die in de *Fātiḥah* getoond worden, ook worden aangetoond in de passages die door de christelijke geestelijken worden gepresenteerd, zal ik vijfhonderd roepies als beloning inzetten, die ik bereid ben van tevoren in bewaring te geven bij iemand die zij vertrouwen.

Is er een christelijke priester die de moed heeft deze uitdaging te aanvaarden? Het woord van God heeft de volmaaktheid van Zijn attributen en kan daaraan makkelijk herkend worden, net zoals de Goddelijke oorsprong van de schepping herkend kan worden aan de hand van de natuurwonderen die zij tentoonspreidt. Het is absurd de goddelijke oorsprong van sommige delen van Gods woord in diskrediet te brengen door te beweren dat er sprake is van overbodigheid. Bijvoorbeeld, de hemel staat vol sterren, maar indien iemand naar een specifieke groep sterren wijst en verklaart dat deze geen deel van Gods schepping uitmaakt, omdat daar geen behoefte aan bestond, of een paar kruiden, stenen of dieren noemt en verklaart dat zij geen deel uitmaken van de Goddelijke schepping, omdat het leven zonder probleem ook zonder hen doorgaat, dan kan een dergelijk argument slechts van een gestoord of zeer dwaas persoon komen.

Een analoge vergelijking van de Thora met de Korān

De Korān is een compendium van alles wat noodzakelijk is voor de vervolmaking van de ziel. Een analoge vergelijking van de Thora met de Korān levert het beeld op van een herberg die tot puin gereduceerd is door hevige stormen en aardbevingen. De stenen van de herberg liggen kriskras door elkaar, waarbij de bakstenen van de badkamer in de keuken liggen en die van de keuken in de badkamer. De eigenaar van de herberg heeft medelijden met de reizigers en in plaats van de oude herberg laat hij direct een betere en meer comfortabele nieuwe herberg bouwen. Het onderkomen van de reizigers bestaat uit prachtig ontworpen en comfortabele suites en alle noodzakelijkheden zijn aanwezig in de herberg. Bij de bouw van de nieuwe herberg gebruikt de eigenaar een aantal bakstenen van het vorige bouwwerk, maar hij verschaft genoeg nieuwe bakstenen, timmerhout en cement om het nieuwe bouwwerk volmaakt op te bouwen. De Korān is die tweede herberg. Zij die inzicht hebben kunnen dat zien.

Een belangrijke reden voor de tekortkomingen van de Thora en de Evangeliën

Het is hier gepast te reageren op een ander argument. Een ware en volmaakte beschikking is er een waarin bij het voorschrijven van een gedragscode het specifieke karakter van de situatie in aanmerking genomen wordt en waarin alle spirituele kwesties uitvoerig uiteengezet worden. Men kan zich afvragen waarom in de Thora en de Evangeliën hier niets van te vinden is, terwijl in de Korān deze kenmerkende eigenschappen tot volmaaktheid gebracht zijn. Het antwoord hierop is dat de fout niet bij de Thora of de Evangeliën ligt, maar in het vermogen en de bereidheid van de volkeren een allesomvattende Goddelijke boodschap te ontvangen. De Israëlieten, waar Mozes mee te maken had, hadden ongeveer vierhonderd jaar als slaven van de farao's geleefd. Deze ervaring onder

hun tirannieke heerschappij had ertoe geleid dat zij zich niet bewust waren van de betekenis van recht en gerechtigheid. Het is een natuurlijk gegeven dat indien de heerser, die voor zijn onderdanen de positie van leermeester en onderwijzer bekleedt, rechtvaardig is, dezelfde trekken in de onderdanen weerspiegeld worden en dat er een intrinsiek gevoel van rechtvaardigheid in hen ontwaakt. De beschaving en de cultuur die daar het gevolg van zijn is gegrondvest in billijkheid, en rechtvaardigheid wordt dan een persoonlijkheidstrekk onder hen. Indien de koning tiranniek is, worden ook de onderdanen wreed en hardvochtig en ontbreekt het hen gewoonlijk aan de karaktertrek rechtvaardigheid.

Dit is wat er met de Israëlieten gebeurde was. Doordat zij langere tijd in slavernij onder de farao's geweest waren en aan allerlei soorten wreedheid onderworpen, was hun gevoel voor rechtvaardigheid achteruitgegaan. De eerste prioriteit van Profeet Mozes was deze karaktertrek opnieuw tot leven te wekken, en de geboden van de Thora legden dan ook grote nadruk op het garanderen van gerechtigheid. Er zijn enkele verzen in de Thora die gaan over genade, maar wanneer men deze aan een nadere inspectie onderwerpt, ziet men dat deze verzen bedoeld zijn om de grenzen van rechtvaardig gedrag te bepalen, zodat onbeteugelde emoties en ongepaste wrok deze grenzen niet zullen overschrijden. De werkelijke achterliggende reden hiervan is het waarborgen van de wetsbepalingen die betrekking hebben op gerechtigheid en billijkheid.

Dit is echter niet het doel van de Evangeliën, die vergevensgezindheid benadrukken en het vermijden van wraak. Wanneer wij de Evangeliën op analytische wijze lezen, wordt duidelijk uit de tekst dat de toespreker ervan overtuigd was dat het de aangesprokenen ontbrak aan vriendelijkheid, geduld en vergevensgezindheid en dat de toespreker vurig wenste dat dezen niet het nastreven van wraak begeerden, maar in plaats daarvan de trekken geduld, ver-

draagzaamheid, tolerantie en vergevensgezindheid ontwikkelden. De reden hiervan is dat ten tijde van Jezus, vrede zij met hem, de morele positie van de joden zo sterk verloederd was dat zij alle grenzen van vijandigheid en wrok hadden overschreden, wat resulteerde in het constant voeren van rechtszaken. Onder het voorwendsel dat zij de supporters van gerechtigheid waren, hadden de joden volledig de eigenschappen van vergevensgezindheid en verdraagzaamheid verloren. Zij werden daarom gewaarschuwd en van advies gediend in de Evangeliën, maar deze adviezen betroffen specifiek die tijd en dat volk en waren niet bedoeld om de structuur van een eeuwige wet te vormen. Deze voorschriften werden dan ook door de Korān ongedaan gemaakt.

De Korān onderricht een middenweg

De Thora benadrukt wraak en onbuigzaamheid, zoals duidelijk wordt uit de vergeldingswet en dit is de achterliggende reden voor de historische veldslagen die daarin te boek gesteld worden. De Evangeliën omarmen bijna exclusief vergevensgezindheid, geduld en verdraagzaamheid. Wanneer wij de Korān echter aandachtig en onpartijdig bestuderen, wordt het duidelijk dat de Korān een middenweg benadrukt. De Korān spoort zijn volgelingen aan tot *amr-bil-ma'rōēf* (goed doen) en *nahy-'anil-moenkar* (het kwade opgeven). De eerste uitdrukking betekent het aannemen van een gedragslijn die de religieuze code en het intellect volgt, en het beste aan de situationele behoeften voldoet. De tweede uitdrukking betekent het zich onthouden van wat slecht is en onverenigbaar is met de religieuze code en het intellect.

Wanneer men de Korān leest, wordt het duidelijk dat de Korān naar aanvaarding van zijn wetten, grenzen en geboden streeft door een beroep te doen op het intellect. De Korān beperkt een individu niet tot een bepaalde persoonlijke lijst van wat wel en wat niet mag, maar verschaft in plaatst daarvan een algemeen kader voor actie.

Het algemene principe om goed te doen (*ma' rōēf*) en het kwade op te geven (*moenkar*) wordt daarin bijvoorbeeld vastgelegd. Deze twee principes, dat wil zeggen het goede doen en het kwaad vermijden, zijn zo allesomvattend dat zij de intellectuele fundering vormen voor alle islamitische voorschriften, en in alle situaties de verplichting creëren te bepalen waaruit werkelijke goedheid bestaat in die omstandigheden.

Er kunnen een aantal voorbeelden van het gebruik van deze principes aangehaald worden. In het geval van persoonlijke schade, dient men te onderzoeken wat het beste is in die situatie – vergevensgezindheid of vergelding. Stel dat iemand een lening vraagt van duizend roepies en de bewuste geldschieter kan het geld lenen. Echter, de bedoeling is dat het geld gebruikt wordt voor de financiering van een extravagante bruiloft van een zoon in overeenstemming met de familietraditie van een groot vuurwerk, een fanfare en zingende meisjes. Het principe van *amr-bil-ma' rōēf* en *nahy-' anil-moenkar* vereist dat men erover nadenkt of de vrijgevigheid van het verstrekken van een lening misplaatst is. Aldus vereist de Korān voor de materiële en spirituele welvaart van de gelovigen dat zij nauwgezet de impact van alle voorgenomen goede daden evalueren.

Veldslagen met de joden slechts ter zelfverdediging

Ik heb nu mijn gedetailleerde beantwoording van de tweede vraag van de heer Sirajuddin beëindigd. Ik heb verklaard dat de veldslagen met de joden niet het gevolg waren van een poging hen met geweld tot het monotheïsme te bekeren. Het waren in feite de voortdurende kwalijke activiteiten van de tegenstanders van de islām die de vijandelijkheden veroorzaakten. Sommigen namen het zwaard ter hand om de moslims te doden, terwijl anderen hen daarbij hielpen. Sommigen deden al het mogelijke om de verspreiding van de islām te voorkomen. Het was om deze onruststokers te straffen en weerstand te bieden aan hun snode plannen dat God toe-

stemming gaf strijd tegen hen te voeren.

Zij die de ongefundeerde beschuldiging uiten dat de Profeet tijdens de eerste dertien jaar van het profetschap geen oorlog voerde, omdat het hem aan een georganiseerde groep ontbrak, logenstraffen de feiten der geschiedenis. Dergelijke beschuldigingen zouden nog enigszins op hun plaats geweest zijn, indien de tegenstanders van de Profeet zich onthouden hadden van een wrede, bloedige vervolging en plannen om hem te vermoorden of te verbannen, en indien de Profeet vrijwillig naar Medina getrokken was zonder dat hij onderweg aangevallen was. De feiten zijn echter zelfs aan onze tegenstanders bekend. Dertien jaar lang verdroeg de Profeet geduldig allerlei soorten ontberingen, maar verbood hij zijn metgezellen ten strengste wraak na te streven met betrekking tot het kwaad dat hen aangedaan was. Gedurende deze periode gingen de tegenstanders zo ver dat zij een aantal moslims vermoordden en het aantal dat gewond raakte dan wel zwaar lichamelijk letsel opliep is oneindig. Uiteindelijk lanceerden zij een plan om de Profeet te vermoorden, maar God redde Zijn Profeet van het kwaad van de vijanden en bracht hem veilig naar Medina. God gaf hem vervolgens het goede nieuws dat zij die het zwaard tegen hem geheven hadden nu zelf door het zwaard zouden sterven. Is het in alle eerlijkheid ook maar enigszins mogelijk hieruit te concluderen dat de Profeet vanaf het allereerste begin het plan koesterde om te vechten en dat dit duidelijk werd op het moment dat hij in staat was een paar mannen rond zich te verzamelen?

Helaas! De christelijke critici van de islām zijn volkomen verblind in hun vooroordeel. Het komt zelfs niet bij hen op dat toen de moslims hun allereerste veldslag leverden tegen het Mekkaanse leger dat hen achtervolgde naar Medina, de moslims een verre van georganiseerde groep vormden. Er waren slechts driehonderddertien moslims, waarvan de meesten jong en onervaren waren, die

het in Badr opnamen tegen alle krijgers van Arabië. Is het überhaupt voorstelbaar dat deze kleine groep moslims zich op weg begeven had om de honderdduizenden Arabieren, christenen en joden te straffen? Het is duidelijk dat de aanwezigheid van de moslims op het slagveld niet het gevolg was van menselijke opzet of van een plan hun vijanden te overwinnen en te zegevieren. Want indien dit het geval geweest was, had men een leger van op zijn minst dertig- of veertigduizend man moeten samenstellen om het op te nemen tegen de honderdduizenden die tegenover de moslims stonden. Het is dan ook overduidelijk dat de moslims niet omdat zij zich konden beroepen op enige materiële hulpmiddelen, maar omdat God hen dit bevolen had, deze strijd onder zeer moeilijke omstandigheden leverden.

Waarom was het voor de joden noodzakelijk om de islām aanvaardden?

Het is noodzakelijk hier op een ander bezwaar in te gaan. Sommigen zullen zich wellicht openlijk afvragen waarom de joden werd gevraagd de islām te aanvaardden, indien de verlossing gelegen is in het monotheïstische geloof en rechtschapen daden. Was er zelfs dan niet één persoon onder de joden die een praktiserend monotheïst was en onderworpen was aan de geboden van God? We hebben reeds aangetoond dat de meeste joden ten tijde van de Profeet Mohammed overtreders waren en dat de Korān hiervan getuigt in vers 3:109, waar gesteld wordt: "...de meesten van hen zijn overtreders." Aangezien zovelen van hen opgehouden waren het monotheïsme te bedrijven en goede daden te verrichten, wenste God in zijn eindeloze genade dat zij zich zouden hervormen. Vandaar dat Hij, overeenkomstig Zijn van oudsher daterende traditie, Zijn boodschapper naar hen zond. Zelfs indien wij aannemen dat er onder de joden enkelen waren die monotheïstisch en rechtschapen waren, dan nog hielden dezen op deugdzzaam te zijn toen zij tegen

de Boodschapper van God in opstand kwamen. Wanneer zelfs een kleine zonde de ziel al bezoedelt, hoe kan iemand die de Boodschapper niet gehoorzaamt en zich tegen hem verzet dan een zuivere ziel hebben?

All-Publicaties

3. Liefde voor God en Gods liefde voor de mensheid

Vraag: *Welke verzen van de Korān gaan in het bijzonder over de liefde voor de mens en God, en de liefde van God voor de mens?*

Het antwoord

De essentie van de leer in de Korān is dat net zoals God Eén is en zonder deelgenoten, zo ook onze liefde voor Hem uniek en exclusief moet zijn. De moslim geloofsbelijdenis: “Er is geen God dan Allāh,” welke de moslims constant op de lippen ligt, is een indicatie voor dit feit. Het woord *ilāh* daarin is afgeleid van *walāh*, hetgeen betekent een beminde die aanbeden wordt. Deze geloofsverklaring wordt noch door de Thora noch door de evangeliën onderricht, maar alleen door de Korān. Door de nauwe verbondenheid ervan met de islām is dit het onderscheidende element van deze godsdienst geworden. Deze geloofsverklaring wordt vijf keer per dag luid afgeroepen vanaf de minaretten van de moskeeën – een gebruik waar de christenen en hindoes vaak aanstoot aan nemen, waardoor het lijkt alsof het voor hen een zonde is om met liefde aan God te denken. De islām is de enige godsdienst waarin het aanbreken van de dageraad iedere dag door de oproeper tot het gebed begroet wordt, die uitroept “*Aṣḥadoe an lā ilāha ill-allāh*”, hetgeen betekent ‘Ik getuig dat er geen God is dan Allāh’ (de Dierbare en Beminde). Tijdens de vroege middag, de late namiddag, zonsondergang en de nachtelijke gebeden klinkt dezelfde roep vanuit de islamitische moskeeën en stijgt op ten hemel. Bestaat er enige andere godsdienst die

een vergelijkbare demonstratie laat zien van de liefde voor God?

De betekenis van het woord *islām* geeft ook liefde aan

De betekenis van het woord *islām* geeft aan dat de bron ervan liefde is. De werkelijke betekenis van het woord *islām* is het zich onderwerpen aan Allāh en het oprecht bereid zijn alles voor Hem op te offeren. Dit is een daadwerkelijke staat die uit liefde is voortgekomen. Dit toont aan dat de Korān liefde niet beperkt heeft tot louter lippendienst, maar ook de praktische aspecten van liefde en opoffering onderwezen heeft. Bestaat er enige andere godsdienst in de wereld die door zijn oprichter *islām* (onderworpenheid) genoemd is? *Islām* is een prachtig woord dat vervuld is van oprechtheid, genegenheid en liefde. Gezegend is de godsdienst die *islām* heet.

Leerstellingen uit de Korān over de liefde van de mens voor God en zijn schepping

Allāh verklaart het volgende over de liefde van de mens voor God: “En degenen die geloven zijn sterker in (hun) liefde voor Allāh” (2:165). Ergens anders zegt God: “loof Allāh zoals jullie je vaders loofden, liever nog een oprechter loven” (2:200). Weer ergens anders zegt God: “Zeg: Mijn gebed en mijn offers en mijn leven en mijn dood zijn zeker voor Allāh, de Heer van de werelden” (6:162). Hier krijgt de Profeet het bevel te zeggen tegen degenen die hem willen volgen dat ook zij dezelfde offers moeten brengen die de Profeet gebracht had. Weer zegt God:

“Wanneer jullie vaders en jullie zonen en jullie broeders en jullie echtgenotes en jullie familie, en de rijkdom die jullie hebben vergaard, en de handel waar jullie de slapte van vrezden, en de woningen die jullie liefhebben, jullie nader aan het hart liggen dan Allāh en Zijn Boodschapper en de inspanningen langs Zijn weg, wacht dan tot Allāh Zijn bevel tot uitvoering brengt” (9:24).

Ergens anders zegt God:

“En uit liefde voor Hem geven zij voedsel aan de arme en de wees en de gevangene. Wij voeden jullie, slechts voor Allāh’s genoegen Wij verlangen van jullie noch beloning noch dank” (76:8, 9).

Er is echter een tweede gedeelte dat bij deze vraag hoort waarin gevraagd wordt of, volgens de Korān, God van de mens houdt. Het is een feit dat de Korān vol staat met verzen waarin verklaard wordt dat Allāh van diegenen houdt die veelvuldig naar Hem terugkeren,¹⁶ Allāh diegenen bemint die goed doen en Allāh diegenen bemint die geduldig zijn. Maar de Korān verklaart nergens dat God ook diegenen bemint die houden van ongelof, kwaad en wreedheid. In plaats daarvan brengt de Korān het concept naar voren dat hen een gunst is verleend. De Korān zegt bijvoorbeeld: “En Wij hebben jou slechts gestuurd als een genade voor de naties” (21:107), waar het woord *‘alamin* (de hele wereld) ongelovigen, overtreders en zondaars omvat. Genade is voor hen het openhouden van de deuren naar verlossing indien zij de voorschriften van de Korān volgen.

In de Korān staat nergens dat de zoon wordt omgeruild tegen zondaars

Ik geef toe dat de Korān niet spreekt over het soort liefde van God voor de mens waarbij Hij Zijn eigen dierbare zoon belast met de vloek van alle zondaren en hem vervolgens doodt aan het kruis ter verlossing van die zonden. Een vervloeking van de Zoon van God

16. Gods liefde voor de mens is niet als de liefde van menselijke wezens, waar de scheiding van de beminde pijn en verdriet veroorzaakt. De werkelijke betekenis van Gods liefde is dat Hij diegenen tegemoet treedt die goed doen zoals een minnaar goed is voor zijn beminde.

is, God verhoede, een vervloeking van God Zelf, omdat de Vader en de Zoon geen gescheiden identiteiten zijn. Het is duidelijk dat een vervloekte God een contradictio in terminis is. Denk ook aan de manier waarop God Zijn liefde voor de zondaars toonde. Hij doodde de goeden uit liefde voor de slechten. Geen enkel recht-schapen wezen kan zich bezighouden met zo'n handelwijze.

Het gebruik van het woord 'liefde' is door de Korān aan God alleen voorbehouden

Het derde aspect van deze vraag is erop gericht erachter te komen wat de Korān onderricht over de liefde van de mens voor de mens. De woorden waarin de Korān verkozen heeft deze relatie te beschrijven zijn barmhartigheid en vriendelijkheid, omdat het toppunt van liefde aanbidding is en het woord 'liefde' derhalve alleen passend is voor God. Vandaar dat voor menselijke wezens de woorden barmhartigheid en goedheid gebruikt worden in plaats van liefde, omdat, evenals de vervolmaking van liefde aanbidding vereist, de vervolmaking van barmhartigheid vriendelijkheid vereist.¹⁷ Dit onderscheid wordt door andere naties niet op waarde geschat, en dus hebben zij het recht van God aan anderen overgeleverd. Ik geloof niet dat Jezus een woord gebruikt kan hebben met dergelijke polytheïstische connotaties. Naar mijn mening werden deze verfoeilijke woorden pas later in de Evangeliën geïntroduceerd en aan Jezus toegeschreven.

Kortom, in het heilige woord van God is het woord 'barmhartigheid' gebruikt om de onderlinge relaties van de mensheid te beschrijven. God zegt bijvoorbeeld dat gelovigen diegenen zijn die "elkaar aansporen tot de Waarheid" (103:3) en "elkaar aanzetten

17. Zelfs indien op bepaalde plaatsen het woord 'liefde' gebruikt is om de relatie tussen mensen te beschrijven, dient het gebruik van het woord in allegorische zin opgevat te worden. Volgens de islamitische leer wordt ware liefde alleen aan God toegeschreven en alle andere liefdes zijn metaforisch en niet werkelijk.

tot barmhartigheid” (90:17). Elders in de tekst zegt hij: “Allāh beveelt waarlijk rechtvaardigheid en dat wij goeddoen (aan anderen) en dat wij geven aan verwanten.” Allāh gebiedt dus dat de mensen rechtvaardig moeten zijn tegenover anderen; het is een grotere verdienste als zij goeddoen tegenover anderen; en het getuigt van een nog grotere verdienste als zij vriendelijkheid betonen jegens mensen, zoals zij dat zouden doen jegens iemand die hen na aan het hart ligt.

Bestaat er in de hele wereld een betere morele leer? Het gebod om goed te doen is niet beperkt tot het louter gunsten verlenen aan anderen, maar is tot het volgende hogere niveau gebracht, waarin het goeddoen een instinctieve drang wordt, welke in het vers beschreven wordt door de term ‘geven aan verwanten’. Hoewel iemand die een goede daad doet bij wijze van gunst een deugdzaame daad verricht, is er een zekere motivatie van vergoeding en beloning. Een dergelijke persoon zal zich wellicht ergeren wanneer de gunst van de hand gewezen wordt of niet erkend wordt en soms, wanneer de emoties oplopen, kan hij anderen aan verleende gunsten herinneren. Echter het goeddoen vanuit een instinctieve drang, welke door de Korān vergeleken is met goeddoen jegens verwanten, is het hoogste niveau bij het verrichten van deugdzaame daden, en deze wordt niet gevolgd door een hoger niveau van deugdzaamheid. Voorbeelden van dit niveau zijn de goede daden die door een moeder verricht worden bij het zorgen voor haar kind, waarbij zij niet uit is op beloning en dankbaarheid.

De Thora en het Evangelie zijn verstoken van deze verschillende niveaus van verplichting van de ene mens jegens de andere

Dit zijn de drie niveaus van verplichting die de ene mens heeft jegens de ander (m.a.w. rechtvaardigheid betrachten, goeddoen, en instinctieve goedheid) waartoe de Korān bevolen heeft. Wanneer

wij dit met de Thora en het Evangelie vergelijken, moeten wij in alle eerlijkheid zeggen dat zij verstoken zijn van dit in moreel opzicht hoge niveau van onderricht betreffende de rechten van de mens. Hoe kunnen wij verwachten dat zij goedheid, die zich op het derde niveau bevindt, prediken, wanneer zij niet eens een volledige uitleg geven van de eerste twee niveaus?

Aangezien de Thora slechts geopenbaard werd voor de Israëlieten, en Jezus slechts gezonden werd voor de schapen van Israël, is het begrijpelijk dat de Thora en het Evangelie zich niet bezighielden met rechtvaardigheid en goedheid jegens buitenstaanders. In plaats daarvan waren hun geboden qua reikwijdte beperkt tot de Israëlieten. Indien deze leerstellingen zich niet slechts tot de Israëlieten beperkten, hoe valt het dan te verklaren dat toen een niet-joodse vrouw bij Jezus kwam smeken en haar problemen op nederige en oprechte wijze aan hem voorlegde, Jezus niet barmhartig jegens haar handelde, maar zei dat hij slechts tot de Israëlieten gezonden was?¹⁸ Hoe kan men verwachten dat, toen Jezus geen voorbeeld van barmhartigheid en een goede bejegening jegens de niet-joden stelde, zijn onderricht daden van goedheid jegens niet-Israëlitische naties zou afdwingen. Jezus zei heel duidelijk dat zijn heilige ambt niet voor andere naties bestemd was, en het zou nutteloos zijn te verwachten dat zijn onderricht instructies voor een barmhartige bejegening van andere naties zou bevatten. Het onderricht van Jezus is dan ook voornamelijk op de Israëlieten gericht, aangezien hij zichzelf niet bevoegd achtte anderen raad te geven. Hoe zou hij dan een universele boodschap van barmhartigheid kunnen brengen? Indien de Evangelieën ook maar iets bevatten dat tegenstrijdig is aan de leer van Jezus dat zijn prediking en mededogen tot de Israëlieten beperkt waren, dan moet een dergelijke verklaring

18. Mattheüs, 15:24.

wel een latere toevoeging zijn, omdat deze duidelijk in tegenspraak is met de eerdere verklaring.

In tegenstelling tot de Thora is de leer van de Korān universeel

De Thora richtte zich eveneens tot de Israëlieten en ook de leer ervan is slechts op de joden gericht. Het is echter alléén de Korān die de universele boodschap van rechtvaardigheid, goedheid en mededogen bracht. God verklaart: “Zeg: O mensheid, waarlijk ben ik voor jullie allen de Boodschapper van Allāh” (7:158), en: “En Wij hebben jou slechts gestuurd als een genade voor de naties” (21:107).

All-Publicaties

4. Het Licht van de Stichters van de islām en het christendom

Vraag: *Christus zei: “Komt tot mij, allen die vermoeid en belast en lusteloos zijt, en ik zal u rust geven,” en: “Ik ben het licht, ik ben de weg, het leven en de waarheid.” Heeft de stichter van de islām ook deze of soortgelijke uitspraken over zichzelf gedaan?*

Het antwoord

Profeet Mohammed is het licht en de weg naar Allāh

“Zeg: Als jullie Allāh liefhebben, volg mij: Allāh zal jullie liefhebben, en jullie bescherming schenken tegen jullie zonden” (3:31).

Deze belofte dat Allāh hen die de Profeet volgen tot Zijn beminde zal maken, is een uitspraak die vele malen superieur is aan de eerdere uitspraken van Jezus, omdat er geen betere positie in het leven is dan de beminde van Allāh te zijn. Wie heeft er meer recht zichzelf het Licht te noemen dan degene die God certificeert als de gids naar Zijn liefde? Bijgevolg heeft Allāh, glorie zij met Hem, de profeet in de Korān ‘Licht’ genoemd daar waar Hij zegt: “Inderdaad is er van Allāh een Licht tot jullie gekomen” (5:15).

De uitspraak: “Kom tot mij, allen die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven,” is absurd. Als er met ‘rust’ wereldse rust en vrijheid van beperkingen bedoeld wordt, dan is deze uitspraak zeker juist, omdat, wanneer iemand moslim is, dit de discipline ver-

eist dat men vijf keer per dag bidt. Een moslim dient vóór zonsopgang op te staan voor het ochtendgebed en, zelfs wanneer het water tijdens de wintermaanden ijskoud is, de ablutie te verrichten. Hij dient zich vijf keer per dag naar de moskee te begeven voor het gebed en, nadat hij uit een heerlijke slaap is opgestaan, een deel van de nacht te wijden aan het *tahadjjoed*-gebed. Hij dient zich te onthouden van alcoholische dranken, bedwelmende middelen en het bekijken van vrouwen. Hij dient ieder jaar Gods gebod uit te voeren om één maand te vasten. Kortom, hij dient zich met zijn rijkdom, lichaam en leven in te spannen op de weg van Allāh.

Wanneer een ongelukkige, die eerst moslim was, zich tot het christendom bekeert, dan bevrijdt hij zich van deze last. Slapen, eten, het drinken van wijn en lichamelijke rust worden het doel van zijn leven, en hij wordt verlost van zijn vroegere zware verplichtingen. Hij begint een dierlijk bestaan te leiden waarin eten, drinken en onkuise lichamelijke geneugten het enige zijn dat hij nastreeft.

Als dit hetgene is dat bedoeld wordt in de bovenstaande uitspraak van Jezus met het geven van rust, dan erken ik dat de christenen, op grond van hun onbeteugelde bestaan, veel rust hebben in dit tijdelijke, lagere leven. In feite is dit ongeëvenaard. Als vliegen kunnen zij overal op neerstrijken en als varkens kunnen zij alles eten. De hindoes onthouden zich van het eten van rundvlees en de moslims van varkensvlees, maar de christenen kunnen beide ongebreideld eten. Hoe waar is het gezegde: “Wees een christen en doe alles waar je zin in hebt.” De Thora heeft niet alleen herhaaldelijk verboden uitgevaardigd op het eten van varkensvlees, maar heeft zelfs verboden het aan te raken, en heeft duidelijk gemaakt dat dit verbod geldt voor alle tijden die nog zullen komen. Maar het christendom verbood zelfs het eten van varkensvlees niet – een dier dat door alle Profeten verafschuwd werd. Ik aanvaard dat de Bijbel Jezus portretteert als iemand die wijn drinkt, maar staat er

ergens dat hij varkensvlees at? In feite gebruikt Jezus de analogie: ‘Werp je paarden niet voor de zwijnen’. Als ‘paarden’ staat voor de heilige woorden, dan staat ‘zwijnen’ voor verontreinigde personen. Deze getuigenis toont duidelijk aan dat Jezus de zwijnen als onrein beschouwde, omdat een relatie tussen de objecten die vergeleken worden essentieel is voor de analogie.

Het ontbreekt de christenen aan spirituele kwaliteiten zoals Jezus die heeft vastgesteld

Aldus is de fysieke rust die de christenen genieten het resultaat van een al te toegeeflijk en onbeteugeld leven, maar ik verklaar, terwijl God mijn getuige is, dat het hen volledig ontbreekt aan spirituele rust die alleen door gemeenschap met God bereikt wordt. Hun ogen zijn blind en hun hart is dood en verkeert in duisternis. Zij bekommeren zich niet om de ware God, en hebben onterecht van een nederig man, die ten overstaan van de Alomtegenwoordige van nul en generlei waarde is, een god-gemaakt. Zij dragen geen spiritueel licht in hun hart en zij zijn verstoken van de zegen van de openbaring. Zij hebben geen liefde voor de ware God en hebben in feite geen kennis van de ware God. Geen enkele onder hen vertoont de tekenen van het ware geloof. Indien het geloof een zegen is, dan moet dit gepaard gaan met een aantal tekenen. Bestaat er één enkele christen die de tekenen van spiritualiteit bezit, zoals deze door Jezus in de Bijbel worden vastgesteld? Hieruit volgt dat òf de Bijbel heeft het bij het verkeerde eind òf de christenen zijn er niet in geslaagd spiritualiteit te verwerven.

De tekenen van een ware gelovige die in de Korān gegeven worden zijn van alle tijden

De tekenen van een ware gelovige die in de Korān vermeld worden zijn van alle tijden. In de Korān wordt verklaard dat de rechtschappen openbaring ontvangen, dat zij de stem van God horen, dat

hun gebeden vaker dan die van anderen aanvaard worden, dat hen kennis van het ongeziene geschonken wordt en dat God hen steunt. Zoals deze tekenen gemanifesteerd werden in vroegere tijden, zo worden zij ook heden ten dage gemanifesteerd. Dit toont onomstotelijk aan dat de Korān het woord van God is en dat de beloften van de Korān de beloften van God zijn.

Christenen, sta op! Indien jullie de kracht daartoe hebben, kom dan met mij debatteren, en indien ik een leugenaar ben, mogen jullie me doden. Zo niet, weet dan dat jullie schuldig zijn in de ogen van God, en het pad naar het hellevuur betreden.

Moge de vrede met hem zijn die de ware leiding volgt.

Mirza Ghulam Ahmad,
Qadian, District Gurdaspur
22 juni, 1897

All-Publicaties